

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

TARZAN

Ο ΛΕΠΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Δοχ.
2 21

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΙΝΤΣΕΡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Άλλο την ώρα που ο Τιμ έχει τον νου του στραμμένον σ' αυτόν, τον βλέπει και ο δεύτερος βασανιστής. "Όπως μάλιστα είναι σηκωμένος όρθιος, δίνει θαυμάσιο στόχο. Στρέφει λοιπόν την κάννη του πιστολιού του καταπάνω του. Μά την ίδια στιγμή ο Τιμ—Τιμ σκύβει επάνω από τον βράχο του και... του παίρνει απλούστατα το δ-πλο από το χέρι.

— Νά μέ... συγχωρή ο χλωμός άνθρωπος!, του λέει άπαθώς. Έκείνος εκεί όμως, είναι ο αδελφός μου!

Και δεν χρειάζεται να πη περισσότερα, ούτε ο βασανιστής προφταίνει ν' άπαντήσει, γιατί όλο-γυρά του πεδούν οι άπελευθερωμένοι Ινδιάνοι. Όπως γυρολίζουν τα γυνιά, ιδρωμένα κορμιά τους, στις άναλαμπές των δαυλών, μοιάζουν σαν πραγματικοί δαίμονες, που διψούν για έκδίκηση...

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ.....

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ καραβάνι ξεκινάει άπ' το Άλάμος, μέσα σ' ένα σύννεφο από σκόνη και σ' ένα παιδαριμόνιο από φωνές και τριξίματα, που άφήνουν οι άξονες των βαρυφορτωμένων άμαξιτών.

Οι φωνές δεν είναι φωνές χαράς ή άποχαιρητισμού, όπως συμβαίνει πάντα, όταν ξεκινάει ένα μεγάλο καραβάνι. Είναι κλάματα. Κλάματα γεμάτα σπαραγμό, από γυναίκες και ηλικιωμένους άντρες, που ή καρδιά τους σπαράζει στη σκέψη ότι άφήνουν για πάντα τα σπίτια ους. Το άγαστημένο τους Άλάμος...

Είναι πρωί. Οι πρώτες ήλιαχτίδες διάχνουν σέ κουρέλια το γκρίζο πανί της όμιχλης, επάνω από τα νερά του ποταμού. Θέλοντας και μή, το καρβάνι είναι ύποχρεωμένο να περάσει δίπλα από τή... φωλιά του Σατανά, από τή γέφυρα, πλάι στον μικρό καταρράκτη.

Καθώς φτάνουν εκεί, γίνεται μιá παράξενη σιωπή. Μόνο το τρίξιμο από τή ρόδες άκούγεται πιά και τα χλιμιντρίσματα των άλόγων. Κι' έξαφνα ένας άνθρωπος μ' άσπρα μαλλιά φαίνεται να φτάνει τρέχοντας άπ' τήν άνηφορά. Πίσω του τρέχει ένας άλλος άνθρωπος, νέος ψηλός και γερός. Και φωνάζει:

— Ήσυχάστε, κύριε Όλεμπυ! Σταθήτε!

Ό γερός όμως δεν τον άκούει. Άναμαλλιασμένος, μ' άγριο πρόσωπο, φτάνει κοντά στον πρώτο καβαλλάρη του καραβανιού, που είναι ο Ράλφ Ράντεο. Άρπάζει τα χαλινάρια του άλόγου του και το σταματάει.

— Δειλοι! Ούρλιαζει. Άφήνετε τα σπίτια σας και φεύγετε!... Έγώ όμως μένω εδώ! Τα παιδιά μου μέιναν εδώ! Τα δυο παλληκάρια μου!

— Έλα μαζί μας, Μάτ!, του λέει με λύπη ο Ράντεο.

— Μή τους γιούς μου θά μείνω! Μ' έκείνους κι' όχι μ' εσάς! Όλη μου ή ζωή ήταν εκείνοι! Και τώρα που θάφτηκαν σ' αυτό το μέρος, όλη μου ή ζωή είναι πάλι αυτή ή γή! Η γή που τους έθαψα!

Ένας ψίθυρος φρικης ύφώνεται άπ' το καραβάνι.

—Τους έθαψε! Μολύνηκε άπ' τον Σατανά! Είναι καταραμένους!, φωνάζουν.

Άκόμα κι' ο Ράντεο άρπάζει τα χαλινάρια του ζώου του και τ' άποτραβάει άπ' τα χέρια του.

—Άφου το θές, μείνε!, του λέει σκληρά. Άφισε να φύγουμε έμεις!

—Θέλω αυτή τή γή, που κοιμώνται τα παιδιά μου! Πούλησε μου το κτήμα σου!

—Είσαι μπιτ τρελλός!, μουρμουρίζει ο Ράντεο. Το κτήμα μου δεν άξίζει τίποτα πιά! Άν σου το πουλήσω τώρα, θάναί σαν να σε κλέδω, έπειδή είσαι τρελλός!

Ό Όλεμπυ όμως τραβάει ένα γραμμένο χαρτί και το άκουμπάει στη σέλλα του άλόγου του. —Πούλησέ μου το!, ούρλιαζει. Έγώ το θέλω κι' άς είμαι τρελλός! Γράψε μόνος σου τήν τιμή και ύπογραψε!

Ό Ράντεο άνασηκώνει τους ώμους. Πάνει έκείνο το χαρτί και παίρνει μηχανικά το μολύδι που του δίνει ο Όλεμπυ. Έτοιμάζεται να ύπογραψ.

—Θά σου το πουλήσω πενήτα άσημένα δολάρια, για να μη με πούνε κλέφτη!, λέει. Έτσι θά είναι σαν να στο χαρίζω...

ΜΙΑ δυνατή εύθυμη φωνή άκούγεται τότε, που σκεπάει όλες τις άλλες:

—Πενήτα δολάρια ένα χρυσωρυχείο; Προσφέρω έκατο και μετρητά!

Όλοι γυρίζουν τα κεφάλια έξαφνασμένοι, ενώ ο Όλεμπυ τινάζεται, σαν να τον δάγκωσε φίδι. Έπάνω σ' έναν βράχο του καταρράκτη, κάθεται σταυροπόδι ο μικρός κάου-μπύ Τιμ Ντόναχιου και γελάει. Στην ώρα σηκώνεται και πλησιάζει προς το μέρος τους.

—Υπέγραψε!, φωνάζει ο «γέρο-τρελλός» στον Ράντεο, με παράξενη διασύν.

—Μή διάζεσαι, Μάτ Όλεμπυ!, του λέει εύθυμα ο Τιμ. Και να το αγοράσης το χρυσωρυχείο τώρα πιά, δεν θά σου χρειστή, όταν θά κρέμασε στον άέρα, από ένα σκοινί! Ράλφ Ράντεο, ο άνθρωπος αυτός, είναι ο Ιδιοκτήτης τής «κολάτσεως», που σάς διώννει άπ' τον τόπο σας!

Παλλοί κλωμπαπούς έρχονται γύρω τους έκπληκτοι.

—Τι θές να πής, νεσρέ; Δεν έφευγες λοιπόν όπως έλεγες; ρωτά ο Ράντεο.

—Έφυγα, αλλά ξαναγύρισα ακολουθώντας τήν ύπόγεια κοίτη του ποταμού. Λοιπόν εδώ, κάτω από τα πόδια μας, το έδαφος είναι κούφιο και ή ύπόγεια βράχιη στοά του ποταμού, είναι γεμάτη απόφιο χρυσάφι!

Φωνές έκπλήξεως άντηχούν γύρω του. Αυτός όμως συνεχίζει:

—Ό Μάτ Όλεμπυ κι' οι δυο γιοί του —οι όποιοι, ξεχάσα να σας πώ ότι χείρουν άκρας ύγείας, ξέχασα να σας πώ τήν άνοιξη χερσοπόσσα! — άνακάλυψαν αυτό το κορυφ χρυσωρυχείο και έπειδή βρίσκεται στο δικό σου κτήμα, σκέφτηκαν να σας τρομοκρατήσουν, για να το αγοράσουν... τσάμπα και να το κάνουν δικό τους. Και πριν άπ' όλα άνόςσαν σκλάβους, από τον μεγάλο μάγο τής φυλής Τπιρικάρσα, που τους πούλησε τους δύστυχους πολεμιστές τής φυλής τρυ λέγοντας στους άλλους, πως τους θυσίαζε στα Πνεύματα! Οι φωνές που άκούγατε κάθε βράδι, ήταν δικές τους! Μέλις έφταναν μεσάνυχτα, οι δυο γιοί του Όλεμπυ και υμοικοί άλλοι τής παρέας τους, τους μαστίγωνον άλύπητα, για να ξεφανίζον. Και οι φωνές τους έφταναν ως εσάς, πολλαπλασιασμέ-

Ίστορία του μάγου Χούν Άχουν

κάνει βαρύ όρκο να κρατήσουν αυτό τó μυστικό.

Ό Ταρζάν και ή Ζάμπα βρίσκονται τώρα μαζί μ' έναν από τους δυό Ζαντόβ. Πού δεν ξέρουν αν είναι ό πραγματικός, ή ό σωσίας του.

Ό Κακαράκ και ή Τσίχλ, γιά να γλυτώσουν από τά πέτρινα τσεκούρια τών δυό προϊστορικών ανθρώπων, τόχουν βάλει στα πόδια. Περιπλανιούνται άσκοπα στ' άτέλειωτα μονοπάτια τής Ζούγκλας.

Πρίν λίγο ό Μπούκ και ή Κράν κυνηγώντος πάνω στα κλαδιά κάποιου θεόρατου δέντρου τά δυό παιδιά, είχαν γκρεμιστή και βροντοκτυπήσει κάτω στο σκληρό έδαφος. Και φυσικά είχαν άπομείνει εκεί άναίσθητοι

Ό ΤΑΡΖΑΝ και ή Ζάμπα έχουν πραγματικά πελαγώσει με τήν εμφάνισι στη Ζούγκλα του σωσία του Ζαντόβ που είναι όλόιδιος μ' εκείνον. Μοιάζουν σαν δυό σταγόνες νερό. Είναι άδύνατο να τους ξεχωρίσουν. Μά ούτε κι' αυτοί λένε ποιός είναι ό πραγματικός Ζαντόβ. Και ποιός ό σωσίας του. Έχουν

Μά νά: Ξαφνικά ένα μπουλούκι ίθαγενών περνάει τρομοκρατημένο. Οι μαύροι που τó αποτελούν τρέχουν σά να τους κυνηγή κάποιος άόρατος κίνδυνος, ξεφωνίζοντας άνήσυχτοι.

Ό Ταρζάν, αφήνοντας μόνους τή Ζάμπα και τόν Ζαντόβ, τρέχει προς τó μέρος που περνάει τó μπουλούκι τών άγρίων. Γιά να ρωτήση και να μάθη τί κακό συμβαίνει.

Σε λίγο ξαναγυρίζει άλαφιασμένος:

— Ό λεπρός!, τούς λέει. Ό λεπρός του Κόκκινου Πύργου! (*)

— Τι; τόν ρωτάει με άγωνία ή Ζάμπα.

— Βγήκε από τόν κλειστό Πύργο του! Θα μολύνη τόν άέρα με τó φοβερό μικρόβιο τής άπείσιας άρρώστειας. Και ή λέπρα του θα ξαπλώθῃ σε όλόκληρη τή Ζούγκλα.

Μά ποιός είναι αυτός ό «Λεπρός» που οι ίθαγενείς τρέμουν και μόνο στο άκουσμα του όνόματός του; Και ποιός ό «Πύργος» που, χρόνια τώρα, βρίσκεται κλεισμένος έκει μέσα;

Πάνε σαράντα χρόνια όταν ό Χούν Άχουν, ό γέροντας μάγος και γιατρός τής φυλής τής πανώριας μαύρης βασίλισσας Βούρχα Λάγκα, πήρε μιά μεγάλη άπόφασι: Παραιτήθηκε από τήν θέσι του σαν μάγος και γιατρός τής φυλής. Άποσύρθηκε

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος άρ. 20, που έχει τόν τίτλο: «ΕΠΙΘΕΣΙ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ».

μέ τον εικοσάχρονο γυιό του σ' ένα έρημικό μέρος τής περιοχής. Κι' εκεί, με το χρυσάφι που είχε μαζέψει πουλώντας τὰ φίλτρα και τὰ γιατροσόφια του, συγκεντρώνει τούς καλύτερους τεχνίτες κι' έργατες από το Μεγάλο Λιμάνι τής 'Αφρικής. Τους θάζει νὰ τοῦ χτίσουν έναν θεόρατο κι' ἀπέραντο πύργο ἀπὸ κόκκινες πέτρες. Ἐκεί μέσα λογάριζε νὰ ἀφιερῶσιν τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ του σὲ πειράματα. Γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ φάρμακο πὸν θὰ θεράπευε τὴν καταραμένη λέπρα. Τὴν ἀρρώστεια πὸν μάστιζε τὴ Ζούγκλα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Μὰ ἡ τύχη δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ και ἱερὸ του ὄνειρο.

Ὅταν ὁ κόκκινος πύργος τέλειωσε κι' ὁ Χούν Ἄχουν ἀνέβηκε στὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο του γιὰ νὰ τὸν ἐπιθεωρήσῃ, ἕνας δυνατὸς σεισμὸς ἐγένετο στὴ Ζούγκλα. Τὸ γερὸ κτίριο δὲν ἔπαθε, βέβαια, τίποτε. Μὰ αὐτὸς, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, γκρεμίζεται ἀπὸ ψηλά. Καὶ πέφτοντας κάτω στὸ σκληρὸ ἔδαφος, ἀπομένει στὸν τόπο: νεκρὸς!

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια και πόνο στὴν καρδιά ἔθαψε τὸν σοφὸ Χούν Ἄχουν ὁ μονάρχικος γιὸς του και διάδοχος στὴ γιαιτρικὴ τέχνη. Ὁ Ραχάν, ὅπως τὸν ἔλεγαν.

Κι' αὐτὸς — παρ' ὄλο πὸν ἦταν νέος και γεμᾶτος ζωὴ — ἀπεφάσισε νὰ κλειστῆ μονάχος σ' αὐτὸν τὸν ἀπέραντο πύργο. Γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγάλο ἔργο πὸν δὲν εἶχε προλάβει οὔτε ν' ἀρχίσῃ, καν, ὁ πατέρας του...

Ὅμως κι' ὁ γιὸς στάθηκε ἀτυχὸς ὅπως κι' ἐκεῖνος. Μὲ τὰ πρῶτα πειράματα πὸν ἄρχισε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ βρῆ τὸ φίλτρο πὸν θὰ σκότωνε τὰ μικρόβια τής λέπρας, προσεβλήθη και ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν καταραμένη κι' ἀνίατη αὐτὴ ἀρρώστεια. Ἐγένετο ἕνας λεπρός, ἀνίκανος πιά γιὰ κάθε σκέψι και ἐργασία...

Και ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο και τὸ πρόσωπο και ὀλόκληρο τὸ κορμὶ του γέμιζε ἀπὸ ξερὲς πληγὲς πὸν κατάρτωναν τὴν σάρκα του. Ὅσου μέσα σ' αὐτὰ τὰ σαράντα χρόνια πὸν πέρασαν, παραμορφώθηκε σὲ τέτοιο σημεῖο πὸν ἡ θέα του νὰ προξενῆ τρόμο, φρίκη και δέος!

Μὰ τὸ χειρότερο ἀπ' ὄλα δὲν ἦταν αὐτό:

Ὁ Ραχάν εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ μιὰ παράξενη λέπρα μὲ μικρόβια «θηλυκά», ὅπως τὰ λένε στὴ Ζούγκλα. Πὸν πολλαπλασιάζονται μὲ μεγάλη ταχύτητα. Και πὸν μὴ μπορώντας νὰ χωρέσουν πιά στὸ ἴδιο κορμὶ, μεταπηδοῦν στὸ κορμὶ κάθε γεροῦ ἀνθρώπου πὸν θὰ πλῆσσιζε κοντὰ του.

Ἔτσι, κανένας δὲν τολμοῦσε πιά οὔτε νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν καταραμένο «Πύργο τοῦ Λεπροῦ». Γιὰ τὸ ὅσοι εἶχαν τολ-

μῶσει νὰ τὸ κάνουν πέθαναν γρήγορα λεπροὶ και αὐτοὶ και παραμορφωμένοι!

Μονάχα ὁ Ραχάν ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ. Γιὰ τὸ σοφὸν πατέρα του τὸν εἶχε ποτίσει ἀπὸ μικρὸν μὲ τὸ μαγικὸ φίλτρο τής Ζωῆς. Θὰ ἔπρεπε νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἑκατὸ χρόνια του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πεθάνῃ φυσιολογικά, βρίσκοντας τὸ λυτρωμὸ ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια πὸν εἶχε τόσο φρικτὰ παραμορφώσει.

Μὰ νὰ: Ἐαφνικά κάποια νύχτα, τώρα τελευταία ὁ παντοτεινὰ κλεισμένος στὸν Πύργο Ραχάν, ἀκούει δυνατὰ κτυπήματα και ἄγριες φωνὲς ἔξω ἀπὸ τὴ βαριὰ διπλαμπαρωμένη πόρτα του:

— Ἄνοιξε, Λεπρέε!... Ἄνοιξέ μας!

Φυλαχτὰ ἀπὸ δόντια Βρυκόλακα

ΜΑ Ο ΚΑΛΟΣ Ραχάν δὲν ἀνοίγει στοὺς ἀγνωστούς πὸν ζητᾶνε νὰ μπῶνε μέσα στὸν πύργο του ἀγνοώντας, ἀσφαλῶς, τὴ μεγάλη συμφορὰ πὸν τοὺς περιμένει.

Τοὺς φωνάζει ὁμως ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ πὸν βρίσκεται:

— Φύγετε γρήγορα, καλοὶ μου ἄνθρωποι. Τὸ μικρόβιο τής λέπρας πὸν λυώνει ζωντανὸ τὸ κορμὶ μου, θὰ χάρισῃ και στὰ δικά σας κορμιά τὴ φρικτὴ αὐτὴ ἀρρώστεια! Μακριὰ λοιπὸν ἀπὸ τὸν πύργο μου. Μακριὰ, δυστυχισμένοι!

Ὅμως οἱ ἀγνωστοὶ δὲν ἀκούνε τίποτα. Ἐξακολουθοῦν νὰ κτυποῦνε τὴ μεγάλη και βαριὰ διπλαμπαρωμένη πόρτα, φωνάζοντας:

— Ἄνοιξε Λεπρέ! Ἄνοιξε ἀμέσως γιὰ τὸ θὰ σπᾶσουμε τὴν πόρτα σου. Ἐμεῖς δὲν κολλᾶμε τὴ λέπρα σου! Ἡ βασίλισσα Βούρκα — Λάγκα μᾶς κρέμασε στὸ λαιμὸ γιὰ φυλακτὸ ἀπὸ ἕνα δόντι βρυκόλακα! Ὅσο τὸ φορῶμε, κανένα μικρόβιο δὲν μᾶς πιάνει. Κανένα κακὸ δὲν μᾶς βρίσκει!...

Ὁ Ραχάν πὸν ἤξερε ἀπὸ τὸν μακαρίτη πατέρα του ὄλα τὰ μαγικὰ φίλτρα και φυλακτὰ, τοὺς ἀποκρίνεται τώρα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θεόκλειστου Πύργου:

— Ἡ βασίλισσα σᾶς ξεγέλασε γιὰ νὰ μὴ φοβηθῆτε νὰ μπῆτε στὸν Πύργο μου. Τὸ δόντι τοῦ βρυκόλακα εἶναι φυλακτὸ πὸν προστατεύει μονάχα ἀπὸ τὸ φάρμακὸ τῶν φιδιῶν. Φύγετε λοιπὸν! Φρικτὴ παραμόρφωσις σᾶς περιμένει ἀπὸ τὴ λέπρα μου. Κανένα φίλτρο και κανένα φάρμακο στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς προστατέψῃ. Ὅπως και τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν κατάφερε νὰ προστατέψῃ και ἐμένα!...

Ὅμως και πάλι οἱ ἀγνωστοὶ δὲν δίνουν

σημασία στα λόγια του:

— Άνοιξέ μας, επιμένουν. Ἡ βασίλισσα μας μᾶς εἶπε πῶς με τὸ φυλακτὸ μας ἀπὸ δόντι βρυκόλακα, δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα!

Κι' ἀμέσως, σπρώχνοντας ὄλοι μαζί, καταφέρνουν νὰ σπάσουν τὶς ἀμπάρες τῆς πόρτας. Νὰ τὴν ἀνοίξουν.

Ἄνησυχος τώρα ὁ λεπρὸς καὶ φρικτὰ παραμορφωμένος Ραχάν, βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο του. Ἀποτραβιέται σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση. Δὲν θέλει τὰ φοβερὰ μικρόβια τῆς ἀρρώστειας του νὰ κάνουν κακὸ στοὺς ἀμειρούς αὐτοὺς Ἰθαγενεῖς.

Καὶ νά: Ἀπὸ τὸ σημεῖο πού βρίσκεται παρακολουθεῖ. Βλέπει μὲ τὰ μάτια του γιατί οἱ μαῦροι αὐτοὶ εἶχαν φθάσει ἐκεῖ. Καὶ γιατί ζητοῦσαν τόσο ἐπίμονα νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Μέσα ἀπὸ τρεῖς μεγάλους σάκκους ἀπὸ τομάρια ἀρκούδας, πού τοὺς εἶχαν κουβαλήσει ὡς ἐκεῖ φορτωμένους πάνω στὶς ράχες τριῶν ἔλεφάντων, βγάζουν τώρα λιγαλίγια, ἀμέτρητα πολύχρωμα κι' ἀστραφτερά πετράδια. Καὶ τὰ μεταφέρουν, ἀποθηκεύοντας τα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου του. Ἔτσι, σιγά — σιγά, μπάζουν μέσα ἐκεῖ ἕναν τεράστιο κι' ἀτίμητο θησαυρὸ.

Τέλος, ζανακλείουν τὴν πόρτα, κλειδώνοντας τὴν μὲ καινούργιες δικές τους ἀμπάρες... Καὶ πηδώντας πάνω στὶς ράχες τῶν ἔλεφάντων τοὺς φεύγουν ἱκανοποιημένοι ὅτι ἐκτέλεσαν τὴ διαταγὴ τῆς πανώριας μαύρης βασίλισσάς τους. Ἦσυχτοι ὅτι — χάρι στὰ μακάβρια φυλακτὰ πού τοὺς εἶχε ὀδώσει, δὲν κινδύνευαν νὰ πάθουν κανένα κακό...

Ὁ λεπρὸς καὶ παραμορφωμένος Ραχάν κυριζεῖ τώρα σπὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ πύργου του. Δοκιμάζει νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει. Γιατί ὄχι μόνον εἶναι ἕνας, μὰ εἶναι καὶ ἀρρωστος, καὶ ἀδύναμος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σπάσῃ τὶς καινούργιες χοντρές καὶ γερές ἀμπάρες.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μέσα στὸ παλάτι τῆς Βούρχα Λάγκα, ἐκτυλίσσεται ἡ παρακάτω σκηνή:

Ὁ Ροβάν, ὁ ὄμορφος κακοῦργος μὲ τοὺς λεπτοὺς κι' εὐγενικοὺς τρόπους, ὑποκλίνεται θαθεῖα μπροστὰ στὸν ὀλόχρυσο θρόνο τῆς πανέμορφης ἀδελφῆς του:

— Ὅλα ἐντάξει κατὰ τὴν ἐπιθυμία σου, σεβαστὴ μου βασίλισσα καὶ ἀγαπητὴ ἀδελφή!, τῆς λέει.

Ἐκείνη τὸν ρωτᾷ κάπως ἀνήσυχη:

— Λές τώρα μέσα στὸν Πύργο τοῦ Λεπροῦ νὰ κινδυνεύῃ ὁ θησαυρὸς μου; Ὁ θησαυρὸς πού μοῦ κουβάλησαν ἐδῶ στὸ παλάτι οἱ ἀμετρητές καρακάζες;

Ὁ Ροβάν τῆς ἐξηγεῖ:

— Ἄν κρατούσαμε ἐδῶ στὰ ὑπόγεια τοῦ

παλατιοῦ σου τὸν μεγάλο αὐτὸ θησαυρὸ, γρήγορα θὰ τὸν ἔχανες. Εἴτε ἀπὸ τὸν Ταρζάν καὶ τὴν παρέα του, εἴτε ἀπὸ τοὺς δυὸ τραμακτικοὺς προϊστορικοὺς ἀνθρώπους, πού κάποτε τοὺς ἀνῆκε.... Τώρα ὅμως, μέσα στὸν μολυσμένον Πύργο τοῦ Λεπροῦ κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μπῆ νὰ σοῦ τὸν πάρῃ. Κι' ἂν μπῆ, δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ γιὰ νὰ τὸν χαρῆ. Τὸ μικρόβιο τῆς λέπρας γρήγορα θὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ Βούρχα Λάγκα γελᾷ κοροϊδευτικά:

— Ἐκτός ἂν ἔχη καὶ αὐτὸς κρεμασμένο στὸ λαιμὸ του ἕνα φυλακτὸ ἀπὸ δόντι βρυκόλακα! Χά, χά, χά!.

Κι' ὁ Ροβάν γελᾷ τὸ ἴδιο κοροϊδευτικά:

“Ὁ τάφος τῶν Ζωντανῶν!”

— ΧΑ, ΧΑ, χάαα!... Τρεῖς μακαρίτες ξέθαψα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο τῆς φυλῆς γιὰ νὰ μαζέψω τὰ δόντια πού μοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ φτιάξω τὰ φυλακτὰ τους.

— Καὶ πίστεψαν πῶς ἦταν δόντια βρυκολάκων;

— Καὶ βέβαια τὸ πίστεψαν. Εἶναι τόσο

κουτοὶ καὶ δεισιδαίμονες!

Τὰ ὄμορφα σαρκώδη χεῖλη τῆς Βούρχα Λάγκα διαστέλλονται τώρα σ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο:

— Τὸ σκάψιμο τοῦ μεγάλου λάκκου τέλειωσε, Ροβάν;

— Τέλειωσε, σεβαστὴ μου βασίλισσα καὶ ἀγαπητὴ ἀδελφή, τῆς ἀποκρίνεται. Ὅλα ἔγιναν ὅπως ἀκριβῶς μὲ εἶχες διατάξει.

Καὶ προσθέτει:

— Καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα θὰ γίνουν σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιό μου. Οἱ μαῦροι μας ἔχουν σκαφαλῶσει καὶ βρίσκονται κρυμμένοι στὰ πυκνὰ φυλλωμένα κλαδιά τῶν γύρω θεόρατων δέντρων. Ἄν ἐκεῖ θὰ πηδήσουν ἀμέσως κάτω γιὰ νὰ σκεπάσουν γρήγορα μὲ κώματα τὸν τεράστιο λάκκο.

Ἡ πανώρια μαύρη βασίλισσα μένει ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη:

— Μπράβο Ροβάν! Εἶσαι ἕνα μεγάλο μολό! Χωρὶς ἔσένα δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορούσα νὰ κάθωμαι σίγουρα σ' αὐτὸ τὸν ὀλόχρυσο θρόνο!...

.....
Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὴν κακιὰ Βούρχα Λάγκα νὰ κουβεντιάξῃ μὲ τὸν καταχθόνιο ἀδελφὸ της. Καὶ μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἄς ζαναγουρίσουμε πετώντας στὸν Πύργο τοῦ Λεπροῦ.

Εἶχαμε δῆ — ὅπως θυμόσαστε — τοὺς μαύ-

ρους καννίβαλους τῆς βασίλισσας νὰ πηδοῦν στὶς ράχες τῶν τριῶν ἐλεφάντων πού εἶχαν κουβαλήσει τὸν ἀτίμητο θησαυρό. Καὶ νὰ παίρουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴν περιοχὴ τῆς φυλῆς τους. "Ηουχοι πῶς — χάρι στὰ φυλακτὰ πού φοροῦν — δὲν πρόκειται νὰ σταθῆ πάνω τους τὸ φοβερὸ μικρόβιο τῆς λέπρας.

Προχωροῦν ἔτσι ἀρκετὰ. Οἱ γιγαντώσιμοι ἐλέφαντες τοὺς μεταφέρουν στὶς ἀπέραντες ράχες τους, ἔχουν φθάσει τῶρα στὰ μισὰ περίπου τοῦ δρόμου.

Καὶ νά: Ξαφνικά καὶ ταυτόχρονα οἱ τρεῖς ἐλέφαντες πού προχωροῦν, ὄχι στὴ σειρά, μὰ ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κουβεντιάξουν οἱ ἀναβάτες τους, νοιώθουν τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῆ κάτω ἀπὸ τὰ χοντρά καὶ βαρεῖα πόδια τους. Καὶ ὅλοι μαζί, μὲ τοὺς καννίβαλους πού κουβαλᾶνε στὶς ράχες τους, γκρεμίζονται σ' ἕναν φαρῶ καὶ βαθὺ λάκκο, σκεπασμένον πρόχειρα μὲ κλαδιὰ καὶ φρέσκα χαμόκλαδα.

"Ἀλλοίμονο! "Ἦταν ἡ παγίδα γιὰ τὴν ὀ-

Καὶ ὁ μάγος Χοῦν — Ἄχουν χάνοντας τὴν ἰσορροπία του γκρεμίζεται ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πανύψηλου Κόκκινου Πύργου.

ποία κουβεντιάσαν ἡ μαύρη βασίλισσα καὶ ὁ ἀδελφός της.

Οἱ ἐλέφαντες στριγγλίζουν ἄγρια κάτω στὸν λάκκο πού βρέθηκαν. Ἐνῶ οἱ ἄγριοι Ἰθαγενεῖς ξεφρνίζουν μὲ ἀπόγνωση ζητώντας βοήθεια!

Μὰ νά: Σχεδὸν ἀμέσως οἱ σκαρφαλωμένοι καὶ κρυμμένοι στὰ πυκνὰ φυλλωμένα κλαδιὰ ἀραπάδες, ἀρχίζουν νὰ πηδοῦν κάτω κρατώντας πρωτόγονα φυτάρια στὰ χέρια τους. Καὶ ἀρχίζουν νὰ κάνουν διασπικὰ τὸ ἐγκληματικὸ ἔργο πού ὁ Ροβάν τοὺς εἶχε διατάξει: Ρίχνουν ἀτέλειωτα χῶματα μέσα στὸ λάκκο τῆς παγίδας. Σιγὰ — σιγὰ θάβουν κάτω ἀπ' αὐτὰ, ζωντανούς τοὺς καννίβαλους καὶ τοὺς ἐλέφαντες!...

Καὶ εἶναι τόσο πολλοὶ οἱ «νεκροθάφτες» πού πρὶν περάσει μιὰ ὥρα, ὁ λάκκος ἔχει σκεπασθῆ μέχρι ἐπάνω ἀπὸ τὰ χῶματα.

Τῶρα τίποτα πιά δὲν προδίνει τὸ φοβερὸ δρᾶμα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων πού βρίσκονται θαμμένοι κάτω ἀπ' αὐτὰ!...

Λίγο μετὰ φθάνουν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος ἡ Βούρχα Λάγκα καὶ ὁ ἀδελφός της.

Ὁ καταθόνιος Ροβάν δείχνοντας πτὴ σκεπασμένη παγίδα, ἐξηγεῖ στὴ βασίλισσα:

— "Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι εἶχαν μολυνθῆ ἀπὸ τὸ μικρόβιο τῆς λέπρας. "Ἄν ξαναγύριζαν στὰ σπίτια τους θὰ μετέδιδαν τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια καὶ σ' ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἄλλους. "Ὁμως ἔτσι τῶρα πού τοὺς θάψαμε ζωντανούς, ὄχι μονάχα ἐμεῖς θὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸ θάνατο, μὰ καὶ ἐκεῖνοι θὰ πεθάνουν χωρὶς νὰ... παραμορφωθοῦν!...

Ἡ Βούρχα Λάγκα ἐγκρίνει καὶ ἐπαυξάνει:

— Σωστά, Ροβάν! Κι' ἐπὶ πλέον, μετὰ τὸ ζωντανὸ θάψιμο πού τοὺς ἔκανες, δὲν θὰ ζῆ πιά κανένας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς πού ἤξεραν πῶς ὁ μεγάλος θησαυρὸς βρίσκεται τώρα κρυμμένος μέσα στὸν μολυσμένον Πύργο τοῦ Λεπρού!

Κι' ἀμέσως, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν οἱ ἀραπάδες πού τοὺς σκέπασαν μὲ τὰ χῶματα ἤξεραν, ἢ εἶχαν ὑποψιαστῆ τὴν ἀλήθεια, ρωτᾶει μερικοὺς ἀπὸ αὐτούς:

— Δὲν μοῦ λέτε, παιδιὰ: Ξέρετε μήπως γιὰτὶ ὁ ἀδελφός μου ὁ πρίγκιπας σᾶς διέταξε νὰ θάψετε ζωντανούς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς τῆς φυλῆς μας;

— Καὶ βέβαια ξέρουμε!, τῆς ἀποκρίνονται: Γιατὶ θέλαν νὰ κάνουν ἕνα μεγάλο ἐγκλημα, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Ροβάν!

— Τί ἐγκλημα; τοὺς ξαναρωτᾶει.

— Συνεννοήθηκαν μὲ τὸν Ταρζάν γιὰ νὰ γκρεμίσουν ἀπὸ τὸ θρόνο σου ἑσένα καλὴ μας βασίλισσα!

Ἡ Βούρχα Λάγκα πού διαπιστώνει πῶς δὲν ἔχουν ἰδέα γιὰ τὸν θησαυρὸ καὶ τὸ κρύψιμό του στὸν Πύργο τοῦ Λεπρού, μένει πάλι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τῆς

δρασι του αδελφου του:

— Μπράβο, Ροβάν!, του ξαναλέει. Είσαι πιό σατανικός και καταχθόνιος και απ' αυτόν τον Διάβολο!

Και προσθέτει γελώντας:

— "Αν ο Σατανάς ήταν έξυπνος θα έρχόταν να πάρη μαθήματα από σένα! Χά, χά, χά!...

Ο Ζαντόβ, ή ο σωσίας του.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ — αφού παρακολουθήσαμε το φρικιαστικό αυτό έγκλημα της μαύρης βασιλισσας και του πρίγκηπα αδελφου της, ως ξαναγυρίσω με κοντά στον Ταρζάν, τη Ζάμπα και τον Ζαντόβ. Τον Ζαντόβ, που κανένας τους δεν ξέρει αν είναι ο πραγματικός, ή ο σωσίας

του.

Ο άρχοντας της Ζούγκλας — όπως είδαμε — είχε τρέξει να συναντήση τους μαύρους Ίθαγενείς που περνούσαν, από κάπου εκεί κοντά, ξεφωνίζοντας τρομοκρατημένοι και πανικόβλητοι. Για να μάθη τι κακό συμβαίνει στην άγρια αυτή περιοχή.

Στο διάστημα αυτό που λείπει, η Ζάμπα μένει μονάχη με τον «Ζαντόβ». Έτσι και για να μάθη ποιόν έχει απέναντί της: τον πραγματικό ή τον σωσία, μεταχειρίζεται ένα πολύ έξυπνο γυναικείο τέχνασμα:

— Ζαντόβ, του λέει. Νομίζω πως είναι πιά καιρός να σου εξομολογηθώ το μεγάλο μυστικό της καρδιάς μου: Άγαπώ τον Ταρζάν. Τον αγαπώ και έχω πάρει την απόφαση να γίνω παντοτεινή συντρόφισσά του.

Ο «Ζαντόβ», αν ήταν ο πραγματικός που αγαπούσε την όμορφη αυτή κοπέλλα, θα ξαφνιαζόταν. Θα χλώμιαζε. Και θα αντιδρούσε με κάθε τρόπο στην απόφασί της. Μά δεν κάνει τώρα τίποτ' απ' όλ' αυτά. Αντίθετα όχι μόνο μένει ήρεμος ακούγοντας τα λόγια της, μα και χαμογελάει σα να χάρηκε για την είδησι:

— Μπράβο, Ζάμπα! της λέει. Ο Ταρζάν ο καλύτερος σύντροφος που θα μπορούσες ν' αποκτήσης είμαι θέβαιος πως μαζί του θα περάσης μια ζωη γεμάτη αγάπη και ευτυχία. Πολύ θα χαρώ να σās δώ σύντομα: συντρόφους! Και πιό πολύ αν με αφήνατε να γίνω κουμπάρος σας: Να σās «στεφανώσω» ενώ!

Η Έλληνίδα ξεκαρδίζεται στα γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

— Γιατί γελās, Ζάμπα; τι ρωτάει ο μελαχρινός νέος, σοβαρεύοντας.

— Γιατί σε ξεγέλασα και έμαθα ποιός είσαι!, του αποκρίνεται.

— Δηλαδή ποιός είμαι; τη ρωτάει απορώντας.

— Κάποιος που μοιάζει του Ζαντόβ, του λέει.

— Του Ζαντόβ;! κάνει εκείνος χαμένα. Μά ο Ζαντόβ είμαι εγώ!

— Λάθος κάνεις!, τον πληροφορεί. Έσο είσαι κάποιος που μοιάζεις καταπληκτικά του Ζαντόβ. Είσαι ο σωσίας του!

Έκείνος προσπαθεί να της εξηγήση:

— Μά ο σωσίας μου χάθηκε, Ζάμπα. Έχω να τον δώ από τότε που κατάφερε να δραπετεύση από τη σπηλιά του Ταρζάν!...

Η όμορφη κοπέλλα επιμένει:

— Όχι. Ψέματα λές! Με το τέχνασμά μου κατάλαβα πως δεν είσαι εσύ ο πραγματικός Ζαντόβ.

Ο νέος εξακολουθεί να απορη:

— Μά πως; Πως κατάλαβες κάτι τέτοιο; Άφου εγώ...

Η Ζάμπα τον διακόπτει:

— Σου είπα ένα ψέμα για να μάθω μιá αλήθεια. Το ψέμα ήταν πως αγαπάω τον Ταρζάν και πηρα την απόφασί να γίνω παντοτεινή συντρόφισσα της ζωής του.

— Όστε ψέμα ήταν αυτό; ρωτάει απορώντας πάλι ο μελαχρινός άνδρας.

— Ναι. Γιατί εγώ αγαπάω τον Ζαντόβ. Και μονάχα αυτόν θα δεχόμουν να κάνω σύντροφο της ζωής μου!

Ο νέος τη ρωτάει χαμένα, τώρα:

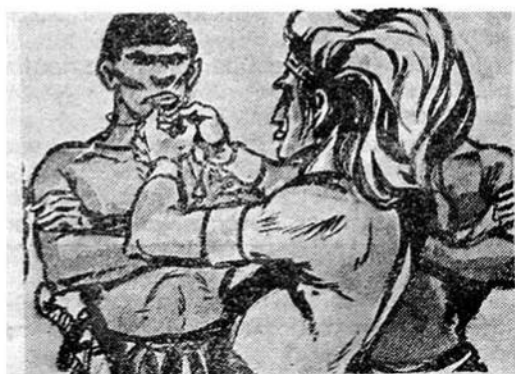
— Και ή αλήθεια που έμαθες ποιá ήταν; Του αποκρίνεται άμέσως:

— Ότι εσύ είσαι ο σωσίας του αγαπημένου μου!

— Κι όμως; εγώ είμαι ο Ζαντόβ.

Η Ζάμπα αρχίζει να θυμώνη:

— Όχι, σου είπα. Γιατί ο πραγματικός Ζαντόβ με αγαπάει όσο τον αγαπώ και εγώ. Άν άκουγε να λέω πως αγαπάω τον Ταρζάν και θέλω να τον παντρευτώ, θα γι-

Ο πρίγκηψ Ροβάν, ο αδελφός της μαύρης βασιλισσας έχει περάσει στους λαιμούς των αρσπαδών του, φυλαχτά από δόντια βρυκόλακα.

νόταν θεριό ανήμερο! Ένω' εσύ' όχι μονάχα άπόμενες άτάραχος, μά και' χάρηκες; πού θά γινόμεον συντρόφισσά' του;

‘Ο «Ζαντόβ» κάπi πάει νά τής άποκριθί, μά δέν προφθαίνει. Τό θαρύ και' γρήγορο ποδοβολητό του Ταρζάν πού ξαναγουρίζει τόν κάνει νά καταπιή αυτό πού ήθελε νά πι.

Και ό άρχοντας τής Ζούγκλας — όπως θυμόσατε — φθάνοντας άλαφιασμένος, τούς λέει:

—‘Ο Λεπρός!... ‘Ο λεπρός του Κόκκινου Πύργου!

‘Ο σωτήρας του Μπούχ και τής Κράν

ΚΑΙ άμέσως άποτεινόμενος στη Ζάμπα, προσθέτει:

— Πρέπει νά φθάσουμε γρήγορα εκεί. Οί ‘Ιθαγενείς μου είπαν πώς περνώντας, κατά λάθος, κοντά άπό τόν κόκκινο Πύργο, είδαν τόν λεπρό και παραμορφωμένο Ραχάν νά κάθεται έξω άπό τήν κλειστή πόρτα του Πύργου του. Πρέπει νά βρούμε τρόπο νά τόν ξανακλείσουμε μέσα. Τό μικρόβιο τής φοβερής άρρώστειας του θά κυκλοφορήσει τώρα έξω στον καθαρό άέρα. Και όλόκληρη ή Ζούγκλα μας θά γεμίσει λεπρούς!

Γυρίζοντας τώρα στον μελαχροινό νέο, τόν ρωτάει ψυχρά:

—‘Εσύ θά ρθής μαζί μας, ή θαρείσαι;

‘Ο Ζαντόβ του άποκρίνεται χωρίς κέφι:

—Και θαρείμαι, και φοβάμαι τό μικρόβιο τής λέπρας. Γιατί νά θάλω σέ κίνδυνο τή ζωή μου για νά σώσω τούς ξυπόλητους και θρωμερούς άραπάδες τής Ζούγκλας!... Προτιμώ νά γυρίσω στη σπλιά μου. Νά τό κόψω στον ύπνο...

‘Ο Ταρζάν παρασύρει άπό τό μπράτσο τή Ζάμπα:

— Πάμε, τής κάνει.

Και κυττάζοντας με περιφρόνησι τόν νέο, του λέει:

—‘Αν ήσουν ό πραγματικός Ζαντόβ, δέν θά μιλούσες έτσι. Αυτός είναι παλληκάρη! Δέν δίστασε ποτέ νά θάλη σέ κίνδυνο τή ζωή του για νά σώση τούς άλλους!

Ταυτόχρονα, δίνοντάς του μία γροθιά στο πρόσωπο του κάνει μία μελανιά στο άριστερο μάγουλο.

—‘Ετσι θάσαι σημαδεμένος, του λέει. Για νά σέ ξεχωρίζουμε άπό τόν άλλον, τόν πραγματικό Ζαντόβ.

‘Η Ζάμπα συμφωνεί:

—Ναί, Ταρζάν: Δέν είναι αυτός ό Ζαντόβ. Είναι ό δειλός και άνανδρος οσσίας του.

Και άκολουθώντας τόν άρχοντα τής Ζούγκλας χάνονται γρήγορα πίσω άπό τήν πυκνή και άγρια θλάσπη. Παίρνουν κατεύθυνσι πρός τήν περιοχή πού βρίσκεται ό κόκκινος Πύργος του λεπρού Ραχάν.

‘Ο «Ζαντόβ» ξεκινάει σέ λίγο και αυτός. Μά παίρνοντας αντίθετη κατεύθυνσι φθάνει και σταματάει στο γνωστό μας γιγάντιο δέντρο. Εκεί πού πλάι στον κορμό του βρίσκονται, άναίσθητοι κάτω, οί δυο προϊστορικοί άνθρωποι.

Και νά: Μέ δροσερό νερό πού κουβαλάει στο τσόφλι μιάς καρύδας άπό κάποια κοντεινή πηγή, και με πολλές άλλες περιποιήσεις και γιατροσόφια, καταφέρνει νά συνεφέρη πρώτα τήν Κράν. Σχεδόν άμέσως μετά και τόν Μπούχ!

‘Ο προϊστορικός άνδρας μόλις συνέρχεται και άντικρύζει μπροστά του τόν νέο, άγριεύει. Άρπάζει και σκάνει τό φοβερό πέτρινο τσεκούρι του για νά του τσακίσει τό κεφάλι.

Μά ή Κράν, ή γυναίκα του, του άρπάζει τό χέρι. Τόν συγκρατεί νά μήν κάνει τό φονικό:

—‘Οχι, του λέει. ‘Ο νέος αυτός είναι σωτήρας μας. ‘Αν μάς άφηνε έτσι άναίσθητους κάτω, κάποιο πεινασμένο θεριό θά περνούσε νά μάς σπαράξη. Τόν είδα με τό μάτια μου νά ρίχνει νερό στο κεφάλι σου. Νά βάζη δότανα στίς πληγές του κορμιού σου. Αυτός σίγουρα θά είχε, πριν λίγο, συνεφέρει, με τόν ίδιο τρόπο και έμένα. Τά μαλλιά μου είναι άκόμα θρεγμένα!...

‘Ο Μπούχ κατεβάζει μετανιωμένος τό πέτρινο τσεκούρι του, κυττάζει για λίγο μ’ εύγνωμοσύνη τόν «Ζαντόβ». ‘Υστερα τόν πλησιάζει. Και σκύδοντας τρίβει τή μύτη του στη δική του μύτη.

Είναι ένδειξις ότι τόν αγαπάει. ‘Ο,τι άπ’ έδω και πέρα θά είναι φίλος του. Προστάτης του.

‘Ο μελαχροινός άνδρας δέχεται με άπδια τήν πρωτόγονη αυτή έκδήλωσι του προϊστορικού ανθρώπου. Τά χνώτα του μυρίζουν θαρείά και άπαίσια!

‘Ετσι, κι’ όταν αυτός παύη κάποτε νά τρίβη τή μύτη του στη δική του, ό «Ζαντόβ» ξεκινάει. Φευγει άργά. Χάνεται, σέ λίγο, πίσω άπό τούς χοντρούς καρμούς τών δέντρων και τά πυκνά χαμόκλαδα τής γής.

‘Ομως ξαφνικά οί δυο προϊστορικοί άνθρωποι άκούνε μία τρομαγμένη κραυγή του:

—‘Ααααα!...

‘Αμέσως τρέχουν πρός τήν κατεύθυνσι

πού άκούστηκε τὸ ξεφωνητὸ τοῦ σωτήρα τους.

Καὶ νά: Τὸν βρίσκουν νὰ σφαδάζη κάτω ἀνήμπορος νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτὸ του. Δυὸ μεγαλὸσωμες σαρκοφάγες ἀρκοῦδες εἶναι ἔτοιμες νὰ τὸν σπαράξουν μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους.

Ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν χύνονται ἀδείλιαστοὶ πάνω-στὰ δυὸ μαῦρα πεινασμένα θηρία. Κινδυνεύουν τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ τὸν σώσουν.

Ἔτσι μιὰ τρομακτικὴ πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ στὶς φοβερὲς ἀρκοῦδες. Τὰ μισόγυμνα κορμιά τους γεμίζουν ματωμένες πληγὲς ἀπὸ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τους, ὥσπου τέλος καταφέρνουν — κτυπώντας μὲ τὰ θαρειὰ πέτρινα τσεκούρια τους — νὰ τσακίσουν τὰ κεφάλια τῶν θηριῶν. Νὰ τὰ σωριάσουν κάτω νεκρά!

Ὁ «Ζαντόβ» σπκώνεται σὲ κακὰ χάλια. Πλησιάζει πρῶτα τὴν προϊστορικὴ γυναίκα. Στηρίζεται στὰ δάκτυλα τῶν ποδαριῶν του γιὰ νὰ τὴ φθάσῃ. Καὶ τριβεί, μ' εὐγνωμοσύνη καὶ αὐτὸς, τὴ μῦτη του στὴ δική της.

— Σ' εὐχαριστῶ, ψιθυρίζει.

Σχεδὸν ἀμέσως κάνει τὸ ἴδιο καὶ στὸν Μπούκ.

Ἦστερα ξεκινάει πάλι. Συνεχίζει νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν ἀρχικὴ του κατεύθυνσι. Ὅσπου ξαναχάνεται πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς καὶ τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα.

Ὁ Μπούκ, μὲ τὴν τρομακτικὴ δύναμι πού διαθέτει, κάνει ἀμέσως κάτι ἀπίστευτο:

Πεῖνα... 25.000 χρόνων!

ΜΕ ΤΟ ἀριστερό του πόδι πατάει τὴν κοιλιά τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δυὸ σκοτωμένες ἀρκοῦδες. Ἐνῶ μὲ τὰ δυὸ τοῦ χέρια ἀρπάζει τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πσιινὰ τῆς πόδια. Καὶ

τραβώντας τὸ σκίζει, ἀποσπώντας τὸ ἀπὸ τὸ σῶμα της. Τὸ γδέρνει γρήγορα, μὲ τὰ νύχια, ἀπὸ τὴν προδιά του. Καὶ τὸ προσφέρει στὴ γυναίκα του:

— Φάτο!, τῆς λέει.

Ἀμέσως, τραβώντας πάλι μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ του δύναμι, κόβει ἀπὸ τὴν ἀρκοῦδα καὶ τὸ ἄλλο πόδι της. Ἀφαιρεῖ κι' ἀπ' αὐτὸ τὴ μαλλιαρὴ προδιά.

Κι' οἱ δυὸ τώρα, πεινασμένοι καθὼς εἶναι, δαγκώνουν μὲ λαχτάρια καταβροχθίζοντας ὡμὰ τὰ ψαχνωμένα μπουτια τοῦ θηρίου.

Ταυτόχρονα ἀλλάζουν μιὰ ματιὰ συνεννοήσεως. Καὶ ξεκινᾶνε καὶ αὐτοὶ παίρνουν-

τας τὴν ἴδια κατεύθυνσι πού εἶχε, πρὶν λίγο ἀκολουθήσῃ ὁ «Ζαντόβ». Σίγουρα γιὰ νὰ βρίσκωνται κοντὰ του. Νὰ προστατέψουν πάλι τὸν «σωτήρα» τους ἀν ξαναβρεθῆ σὲ κίνδυνο...

Καθὼς προχωροῦν, φροντίζοντας νὰ μὴ τοὺς δῆ, ἐξακολουθοῦν νὰ δαγκώνουν καὶ νὰ καταβροχθίζουν ὡμὲς τὶς σάρκες ἀπὸ τὰ πσιινὰ πόδια τῆς ἀρκοῦδας...

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τοὺς προϊστορικοὺς ἀνθρώπους νὰ παρακολουθοῦν ἀθόρυθα καὶ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι τὸν μελαχροινὸ νέο ἄνδρα. Καὶ μὲ τὴ φαντασία μας ἄς τρέξουμε ἑμεῖς κοντὰ του.

Καὶ νά: Λίγο πιὸ πέρα ἕνα συνθηματικὸ σφύριγμα φθάνει στ' αὐτιά του. Σφυρίζει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο συνθηματικά. Ἐνῶ, ἀμέσως μετὰ τὸ σφύριγμα, ρωτᾶει φωναχτά:

— Ἐσὺ εἶσαι Ζαντόβ;

— Ἐγώ, Ζαντόβ! τοῦ ἀποκρίνεται σὰν ἡχώ μιὰ ἄλλη, ὀλόιδια, φωνή.

Καὶ πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς οἱ δυὸ ἄνδρες, πού μοιάζουν μεταξὺ τους σὰν δυὸ σταγόνες νερό, συναντιῶνται.

Ὁ πρῶτος, αὐτὸς πού στὸ κορμί του ἔχει τὶς ματωμένες γρατζουνιὲς ἀπὸ τὰ νύχια τῶν θηριῶν ὁ ἴδιος αὐτός, δηλαδῆ, πού εἶχε δεῖξει ἀπόλυτη ἀδιαφορία ἀκούγοντας τὴ Ζάμπα νὰ λέη πὼς ἀγαπάει τὸν Ταρζάν, ἐξηγεῖ τώρα στὸν ἄλλον Ζαντόβ, πού εἶχε φθάσει κοντὰ του, ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ. Καὶ καταλήγει:

— Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα ξεγελάστηκαν. Καὶ οἱ δυὸ τους νομίζουν πὼς δὲν εἶμαι ὁ πραγματικὸς Ζαντόβ, ἀλλὰ ὁ ὄσωσης του.

— Δηλαδῆ: ἐγώ! τοῦ κάνει χαμογελώντας ἐκεῖνος.

— Ναι. Σκέψου πὼς γιὰ νὰ καταλάβῃ ἂν εἶμαι ὁ πραγματικὸς Ζαντόβ θέλησε νὰ μὲ κἀν νὰ ζηλέψω. Καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέη πὼς ἀγαπάει τὸν Ταρζάν καὶ πὼς πῆρε ἀπόφασι νὰ τὸν παντρευθῆ. Κι' ἐνῶ περιμένε νὰ μὲ δῆ νὰ θυμῶνω καὶ νὰ τῆς κατηγορῶ τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, ἐγὼ ἔμειν' ἀτάραχος. Χάρηκα μάλιστα πολὺ γιὰ τὴν εἶδησι πού ἄκουσα. Τόσο, πού τῆς πρότεινα καὶ νὰ τοὺς... στεφανώσω.

Ὁ ὄσωσης τοῦ λέει γελώντας:

— Ἐσὺ, ὁ ἀληθινὸς Ζαντόβ, κατάφερες νὰ παραστήσῃς τὸν ψεύτικο. Ἄραγε, ἐγὼ ὁ ψεύτικος, θὰ μπορέσω νὰ παραστήσω τὸν ἀληθινό;

— Αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ δοκιμάσῃς ἀμέσως, τοῦ κάνει. Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα τραβᾶνε τώρα γιὰ τὴν περιοχὴ πού θρῖσκεται ὁ κόκκινος Πύργος τοῦ λεπροῦ Ραχάν. Ἄν πάρῃς τὸ μονοπάτι πού προχωρεῖ πρὸς

τὸ βορριά, θὰ τοὺς συναντήσης πρὶν φτάσουν ἐκεῖ. "Ἄειντε λοιπὸν νὰ σὲ δοῦμε!

Ὁ σωσίας ρίχνει μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ στὸ γρατζουνισμένον καὶ ματωμένον κορμὶ τοῦ Ζαντόβ.

— Τούτη τὴ φορά ὅμως δὲν μοιάζουμε καὶ τόσο, τοῦ λέει. Τὸ δικό μου κορμὶ εἶναι «καθαρό». Δὲν ἔτυχε νὰ παλέψω καὶ ἐγὼ μὲ ἀρκουδες.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ φίλος του. "Όταν ὁ Ταρζάν μὲ τὴ Ζάμπα καὶ ἐγὼ χωριστήκαμε, καὶ τὸ δικό μου σῶμα ἦταν «καθαρό». Μετὰ συναντήθηκα μὲ τὶς πεινασμένες ἀρκουδες. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουν ἐκεῖνοι...

Ὁ σωσίας κάνει νὰ ξεκινήσῃ, μὰ κοντοστέκεται:

— Μετὰ ποῦ θὰ ξανασυναντηθοῦμε, Ζαντόβ;

— Θὰ σὲ παρακολουθῶ ἀθέατος, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Μόλις χρειαστῆς τὴ βοήθειά μου θὰ βρίσκωμαι κοντὰ σου. Πρὶν προλάβῃς νὰ μὲ καλέσης.

— Εὐχαριστῶ, ψιθυρίζει ὁ σωσίας. Καὶ φεύγει, μὲ γρήγορο βῆμα, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ βορριά.

Ὁ πραγματικὸς Ζαντόβ περιμένει νὰ ξεμακρύνῃ ὅσο πρέπει. "Υστερα ξεκινάει κι' αὐτός πίσω του. Τὸν παρακολουθεῖ ἀθέατος.

"Ἄλλὰ μήπως κι' αὐτὸν δὲν τὸν παρακολουθοῦν πίσω του ἀθέατοι ὁ Μπούχ καὶ ἡ Κράν; οἱ δύο προϊστορικοὶ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς εἶχε σώσει τὴ ζωή; !...

Ὁ «Μπαμπούλας» γιὰ τὰ παιδιὰ!

ΟΜΩΣ καιρὸς εἶναι νὰ θυμηθοῦμε καὶ τὸν Κακαράκ μὲ τὴν Τσίχλα. Καὶ νὰ γυρίσουμε λίγες ὥρες πίσω στὴν ἱστορία μας.

Τοὺς εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως θυμόμαστε — νὰ τὸ βάζουν τρομοκρατημένοι στὰ πόδια μετὰ τὸ γκρεμοσάκισμα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου τοῦ Μπούχ καὶ τῆς

Κράν. Καὶ νὰ περιπλανῶνται ἄσκοπα στὰ μονοπάτια τῆς Ζούγκλας.

— "Ἄχ, καλὲ Τζιτζιφιόγκο μου!, τοῦ λέει ἔτοιμη νὰ κλάψῃ ἡ Χοντρή.

— Τί τρέχει, μωρὲ Ἐφτάζυμη;

— Βαρέθηκα πιά αὐτὲς τὶς περιπέτειες ἐντὸς τῆς Ζουγκλὸς!

— Κι' ἐγὼ τί φταίω;

— Φταίς, Ἄμπλαουμπλα μου, φταίς! Καθὸτι μποροῦσες νὰ μὲ παντρευτῆς διὰ γάμου καὶ νὰ ἡσύχαζα καὶ ἐγὼ. Νὰ νοικοκυρευόμουν. Νὰ κύτταζα τὸ σπιτικό μου καὶ τὰ..... κακαράκκια μου! Μπαρδὸν γιὰ τὴν....ὑπόδειξις!

Ὁ Κακαράκ κουνάει ἀπογοητευμένος τὴ φαλακρὴ κεφάλα του.

— Γιὰ παντρεῖς εἶμαι τώρα ἐγὼ, καημένη Τσίχλα; Δὲν βλέπεις τὴ μύτη μου;

Ξαφνικὰ οἱ γιγαντόσωμοι ἐλέφαντες νοιώθουν τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπὸ τὰ χοντρά καὶ βαρεῖὰ πόδια τους. Καὶ ὄλοι μαζί....

σαυρό που βρήκαμε στο ύπόγειο σπήλαιο και μās τόν φάγανε οί καρακάξες. Μονάχα έτσι θα τούς τόν φάμε κι' έμείς!

— Νά πās μόνος σου, του λέει ή Χοντρή. Του λόγου μου δέν περικολουθώ άντρες. Οί άντρες περικολουθούν έμένα!

Ό Κακαράκ τήν τραβάει από τό μπράτσο:

— Πάμε, σου λέω, τής κάνει προστακτικά. Άμα δούμε πού θα κρύψουμε τὰ πετράδια, θα ρθούμε κρυφά να τὰ μοιραστούμε. Όπότε θα έχης προίξ. Κι' αν αποφασίσω να παντρευτώ, θα σε πάρω...

Ό Χοντρή τόν κόβει:

— Πώς; ! ώστε θα με πάρης, Τζιτζιφιογκάκι μου; τόν ρωτάει με τρελλή χαρά.

— Ναι, συνεχίζει ό Σουβλερομύτης. Άν αποφασίσω να παντρευτώ, θα σε πάρω.. για μπαμπούλα στά παιδιά που θα κάνω!

Ό Τσίχλ τόν πληρώνει με τό ίδιο νόμιμα:

— Καλὲ τόσο άτρόμπα θα είναι τὰ παιδιά σου; ! Δέν θα τούς φτάνης μόνο έσύ; θα θέλουμε κι' άλλον μπαμπούλα; Μπαρδόν για τήν... έρώτησις!

Ό Κακαράκ θυμώνει:

— Τότε κάτω' έδώ να σε φάνε τὰ... ποντίκια! Θα πάω μόνος μου. Κι' άμα καταφέρω ν' άρπάξω τὰ πετράδια, θα τὰ μοιραστῶ μ'... έμένανε. Τὰ μισά θα πάρω έγώ και τὰ μισά ό... έαυτός μου. Άμέ; !

Και προχωρεί άθόρυβα, πατώντας στις μύτες τών σουβλερών παπουτσιών του, πρὸς τήν κατεύθυνσι που ακολουθούν οί έλεφαντες με τὰ μεγάλα τομαρένια σακιά και οί άραπάδες με τὰ κρεμασμένα στο λαιμό φυλαχτά τους.

Ό Τσίχλ μένει για λίγο σκεπτική κι' άναποφάσιση. Ύστερα τρέχει κοντά του.

— Μετάνοιωσα, Τζιτζιφιόγκο μου, του λέει σιγά. Θάρθω και έγώ. Φοβάμαι να σ' άφήσω μοναχούλη σου. Μπορεί να τύχη στο δρόμο σου κανένας λαγός μύωπας...

— Μύωπας; ! Και τί θα μου κάνη, μωρὲ Έφτάζυμη;

— Μπορεί να παρεξηγήση τή μύτη σου και να νομίση πώς είναι..... καρτό. Όπότε: χράπ! Χί, χί, χί! Και μπαρδόν για τήν..... παρομοίωσις!

Κάθε Τρίτη

- Μία αύτοτελής περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

- Ζωηρές συγκινήσεις, συναρπαστικά έπεισόδια!

Κάθε Τρίτη

Τὰ δυὸ παιδιά — μαζί τώρα — προχωρούν άθόρυβα παρακολουθώντας τούς φορτωμένους έλεφαντες.

Ό... προπάπος τών Λιονταριών τής Ζούγκλας

ΟΜΩΣ άς αφήσουμε πάλι για λίγο τόν Κακαράκ και τήν Τσίχλ, που ακολουθούν τό καραβάνι τών έλεφαντων με τό θησαυρό. Άς θρεθούμε πάλι λίγες ώρες μπροστά στην ίστορία μας. Κι' άς πετάξουμε, με τὰ φτερά τής φαντασίας κοντά στον Ταρζάν και τή Ζάμπα που προ

χωρούν με κατεύθυνσι πρὸς τόν κόκκινο Πύργο. Είναι περιεργοί να μάθουν τι παράξενο συμβαίνει εκεί. Τι φοβερό, που έχει τόσο τρομοκρατήσει τούς άγριους Ίθαγενείς!

Πίσω από τόν Ταρζάν και τή Ζάμπα ακολουθεί, όπως ξέρουμε, ό σωσίας του Ζαντόβ. Βαδίζει για να συναντηθῆ με τόν άρχοντα τής Ζούγκλας και τήν όμορφη συντρόφισσά σου. Ό πραγματικός Ζαντόβ — με τό καταματωμένο, από τις άρκοϋδες κορμί — προχωρεί κι' αυτός πρὸς τήν ίδια κατεύθυνσι του σωσία του. Άλλά από άλλο μονοπάτι!...

Ένω πίσω του τόν ακολουθούν ό Μπούχ και ή Κράν. Οί δυὸ προϊστορικοί άνθρωποι που σκοπός τους είναι να τόν βοηθήσουν και να τόν προστατεύσουν αν θρεθῆ ποτέ σε κίνδυνο. Εγγνώμονες πού, πριν λίγο, τούς είχε συνεφέρει από τήν άναισθησία σίζοντας έτσι τή ζωή τους από τὰ πεινασμένα θηριά που σίγουρα θα τούς σπάρζαν.

Και να: Καθώς ό σωσίας προχωρεί, ένα πεινασμένο, μά άδύναμο και γέρικο λιοντάρι παρουσιάζεται μπροστά του. Φράζοντας του τό μονοπάτι τόν υποχρεώνει να σταματήσει κι' αυτός. Άνθρωπος και θηριόκυπτάζονται για λίγο στα μάτια άκίνητοι. Ό σωσίας τὰ έχει χάσει από τήν τρομάρα του. Ένω τό γέρικο λιοντάρι που δέν νοιώθει πιά αρκετές τις δυνάμεις του για να τὰ δάλη μ' έναν άνθρωπο, διστάζει να έπιτεθῆ πρώτο. Όμως γρήγορα καταλαβαίνει πώς ό αντίπαλός του έχει τρομοκρατηθῆ στη θέα του. Και με ένα θαρὺ και δυσκίνητο άλμα τόν ανατρέπει. Χύνεται να τόν κατασπαράξη.

Ό σωσίας του Ζαντόβ — έντελῶς άπειρος σε τέτοιες έπιθέσεις θηριών — κτυπάει με τις παλάμες του τό πρόσωπο του λι-

ονταριού για να τό... διώξη! Ταυτόχρονα ξεφωνίζει με φρίκη και δέος, όσο πιο δυνατά μπορεί:

— Βοήθειααααα! Βοήθειαααααα!...

Ο πραγματικός Ζαντόβ, που ακούει τις απεγνωσμένες επικλήσεις του, καταλαβαίνει πως κάτι τραγικό συμβαίνει στο φίλο του. Και τρέχει να τον βοηθήσει.

Μά, πριν προχωρήσει ούτ' έκατό βήματα, σταματάει απότομα. Βλέπει πως στο σωσία του έχουν φθάσει πριν απ' αυτόν: ο Ταρζάν και η Ζάμπα. "Ετσι ο όρκος που έχουν δώσει να μη παρουσιάζονται ποτέ μαζί κι' οί δυο μπροστά στους ανθρώπους, τον εμποδίζει να φθάσει κι' αυτός κοντά του.

Κρύβεται λοιπόν πίσω από τον χοντρό κορμό κάποιου αιωνόβιου δέντρου. Παρακολουθεί να δει τι θα συμβεί.

Και να τι συμβαίνει:

Ο Ταρζάν, μόλις φθάνει κοντά στο σύμπλεγμα ανθρώπου και θηριού που παλεύουν κάτω, μόνο που δεν ξεκαρδίζεται στα γέλια. Η Ζάμπα όμως που φθάνει εκεί, άμέσως πίσω του, δεν μπορεί να μη γελάσει. Το θέαμα που αντικρύζουν τα μάτια τους είναι αφάνταστα κωμικό.

Τά άλλοτε γαμπά νύχια των ποδαριών του πολύ γέρικου λιονταριού έχουν φθαρή, από τα χρόνια, μέχρι σχεδόν τις ρίζες τους. Ένώ τα σαγόνια του πεινασμένου θηριού είναι φαφούτικα, με τα δόντια πεσμένα από τα θαθεία γεράματα!

"Ετσι το αξιοθρήνητο αυτό λιοντάρι με τα δάχτυλα γυμνά, χωρίς νύχια και με τα ούλα γυμνά χωρίς δόντια, προσπαθεί να σπαράξει τον άνιδο και τρομοκρατημένο σωσία.

Ο Ταρζάν που ντρέπεται και να κλωτσήσει ακόμα το κωμικοτραγικό αυτό λιοντάρι, τη... σωτηρία του σωσία του Ζαντόβ την αναθέτει στην Έλληνίδα:

— "Ελα Ζάμπα. Σκότωσε το θηριό για να σώσεις τον σωσία του «άγαπημένου» σου συμπατριώτη!, της λέει με ειρωνικό χαμόγελο.

Και προσθέτει γελώντας:

— Σίγουρα θα καταφέρω να τον φάω τό... φοβερό αυτό λιοντάρι που τώρα στα τελευταία του μόνο τό... γρασιδί θα κατάφερνε να σπαράξει. Χά, χά, χά!...

Η Ζάμπα πειραγμένη από τα ειρωνικά του λόγια μένει ακίνητη στη θέση της:

— Και γιατί δεν χτυπάς εσύ το θηριό; τον ρωτάει ψυχρά.

— Σέβομαι την... ηλικία του της αποκρίνεται γελώντας.

Η περήφανη κι' άτρόμητη Έλληνίδα αρπάζει τώρα το γέρικο και αδύναμο λιοντάρι από τη καίτη. Το απομακρύνει από τον τρομοκρατημένο νέο. Ύστερα το διώχνει με μία γερή κλωτσιά στα πσινά του:

— Ξοσσο!... Ξοσσο!..., του κάνει οά να διώχνει κανέναν ένοχλητικό κόκκορα.

Και εκείνο, βλέποντας πως έχει να κάνει τώρα με τρείς, κι' έχοντας επίγνωση των δυνάμεών του, απομακρύνεται υπάκουο και σαν βρεγμένη γάτα. Ένώ ξερογλειφεται, το άμοιρο, για τις τρυφερές σάρκες του λευκού άνδρα που δεν πρόφθασε να δοκιμάσει!

Ο σωσίας σκάνεται άργά. Το κορμί του είναι γεμάτο από ματωμένες γρατζουνιές. "Οχι βέβαια από τα άνυπαρκτα νύχια ή δόντια του γέρικου θηριού, μά από τ' άγκαθωτά χαμόκλαδα που πάνω σ' αυτά πάλευε και κυλιόταν με το άνήμπορο λιοντάρι.

Η όμορφη Ζάμπα τον κυττάζει με περιφρόνησι:

— Κρίμα το μπόι σου, καψέμε! Δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ πως θα κινδύνευες να βρής το θάνατο από τον... προπάππο των λιονταριών της Ζούγκλας! "Αν ήσουν ο πραγματικός Ζαντόβ δεν θα πάθαινες ποτέ ένα τέτοιο ρεζιλίκι!

Και, γυρίζοντάς του τη ράχι με περιφρόνησι, τραβάει από το μπράτσο τον άρχοντα της Ζούγκλας:

— Πάμε, Ταρζάν. Καλά που θρέθηκε αυ-

Ο άτρόμητος «Έλληνας» καρφώνει τη λάμπε του φονικού μαχαιριού του μέσα στο στόμα του τεράστιου φιδιού!

τὸ τὸ γέρικο λιοντάρι. Ἄλλοιῶς δὲν θὰ μαθαίναμε πῶς ὁ ψευτοζαντόβ, μᾶς παρακολουθοῦσε κρυφά...

Ὁ σωσίας τῆς ἀποκρίνεται κομπάζοντας:

— Μὰ... μὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ Ζαντόβ! Ὁ πραγματικός Ζαντόβ. Πῶς σὰς πέρασε ἡ ἰδέα πῶς εἶμαι ὁ σωσίας σου.

Ὁ Ταρζάν πού προχωρώντας ἀκούει τὰ λόγια του καγχάζει, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ:

— Χά, χά, χάσαα!... Ἄν εἶσαι ὁ πραγματικός Ζαντόβ, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα. Χά, χά, χά!...

Ὁ σωσίας τοὺς παρακολουθεῖ ἀκίνητος τώρα νὰ φεύγουν. Μέχρι πού χάνονται πίσω ἀπὸ τὴν ἀγρία πυκνὴ θλάσπη τῆς περιοχῆς.

Ὅμως ξαφνικὰ στρέφει δεξιὰ τὸ πρόσωπό του. Γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ τὸν πλησιάξῃ:

Μιά μελανιά στὸ μάγουλο

ΚΑΙ ΝΑ: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς φθάνει κοντὰ του ὁ Ζαντόβ. Ὁ πραγματικός Ζαντόβ:

— Θάλασσα τᾶκανες!, τοῦ λέει. Ἄπὸ τὴν πρώτη στιγμή κατάλαβαν πῶς δὲν εἶσαι: ἐγὼ!

— Δίκνο, ἔχεις! μουρμουρίζει ντροπιασμένος ὁ σωσίας. Προδόθηκα γιατί ἦταν ἡ πρώτη φορά πού θρέθηκα κάτω ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ

δόντια ἑνὸς λιονταριοῦ.

Ὁ Ζαντόβ συμπληρώνει χαμογελώντας καλόκαρδα:

— Μόνο πού τό... σεβασμίο αὐτὸ λιοντάρι δὲν εἶχε οὔτε νύχια, οὔτε δόντια!

Ἔγερτα ρίχνει δυὸ ἐξεταστικὲς ματιές. Μιά στὸ δικό του κορμί καὶ μιὰ στοῦ σωσίας:

— Εἶσαι τυχερός τοῦ λέει. Μὲ τίς ματωμένες γρατζουνιές πού ἔχεις τώρα, ξανάγινες ὀλοῖδιος μ' ἐμένα! Μονάχα σὲ μία μικρὴ λεπτομέρεια διαφέρουν τὰ πρόσωπά μας. Ἄειντε λοιπόν: Κάνε με νὰ σοῦ μοιάσω καὶ στὸ ἀριστερὸ μάγουλο!

Ὁ σωσίας τὸν κυττάζει χαμένα. Δὲν καταλαβαίνει τί θέλει νὰ τοῦ πῇ. Ὁ Ζαντόβ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἄν εἶχες καθρέφτη καὶ κυτταζόσουν, θὰ μὲ καταλάβαινες. Ἡ γροθιά τοῦ Ταρζάν σοῦ ἄφησε στὸ ἀριστερὸ μάγουλο μιὰ

στρογγυλὴ μελανιά. Ἐμπρὸς λοιπόν: Δῶσε καὶ σ' ἐμένα μιὰ γροθιά στὸ ἴδιο σημεῖο. Θέλω νὰ μοιάζω ἀπόλυτα μαζί σου. Θὰ τρέξω νὰ τοὺς προλάβω. Θὰ παρουσιασῶ μπροστά τους...

— Σὰν πραγματικός Ζαντόβ;

— Ὁχι. Σὰν σωσίας μου. Θὰ ὑποκριθῶ πῶς εἶμαι: ἐοῦ! Καὶ θὰ κάνω τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα νὰ πιστέψουν πῶς τρελλάθηκαν! Χά, χά, χάσαα!...

Ὁ σωσίας καταλαβαίνει τώρα. Καὶ τινάζοντας τὴ γροθιά του, τοῦ δίνει ἓνα, τὸ ἴδιο δυνατό, κτύπημα σὰν αὐτὸ πού δέχτηκε, πρὶν λίγο, ἀπὸ τὸν Ταρζάν. Στὸ ἴδιο σημεῖο πού τὸν εἶχε κτυπήσει καὶ ἐκεῖνος.

Τὸ ἀριστερὸ μάγουλο τοῦ Ζαντόβ κοκκινίζει στὴν ἀρχή. Ἔγερτα σιγά — σιγά, μελανιάζει. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ τοῦ σωσία του.

Ὁ Ζαντόβ ἐτοιμάζεται νὰ τρέξῃ τώρα πίσω ἀπὸ τὸν ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ τὴ Ζάμπα. Ὅμως πρὶν ξεκινήσῃ, λέει στὸ φίλο του:

— Ἐσοῦ τρύπωσε καὶ κρύψου μέσα σ' αὐτὰ τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα. Μοῦ φαίνεται πῶς σὲ κάποια ἀπόστασι πίσω μου μὲ παρακολουθοῦν ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν: οἱ δυὸ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι. Δὲν ξέρω τί ζητᾶνε...

Καὶ ὁ Ζαντόβ, τελειώνοντας τὰ λόγια του, τρέχει πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχαν ἀκολουθήσει ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα...

Καὶ νά: Ξαφνικὰ οἱ γνώριμες ἀπεγνωσμένες, κραυγὲς τῆς Ἑλληνίδας φθάνουν στ' αὐτιά του:

— Τὸ νοῦ σου, Ταρζάσααν! Τὸ θεριὸ τῆς λίμνης ἔρχεται!...

Ὁ Ζαντόβ τρέχει σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ σημεῖο πού ἀκούγονται οἱ φωνές. Εἶναι κοντὰ στὴν ὄχθη μιᾶς μεγάλης λίμνης.

Μὰ σὰν φθάνει κοντὰ ἀντικρύζει κάτι πού τὸν κάνει νὰ νοιώσῃ παγωμένο ρίγος στὴ ραχοκοκκαλιά του. Ἐνῶ τὰ μάτια του, ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ τὸ δέος, ξεπετιῶνται ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες τους:

Ἐνας ἀναπάντεχος σωτήρας

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ μαυροπράσινο φίδι, ὡς δεκαπέντε μέτρα μακρὸ καὶ χοντρὸ σὰν κορμὸς μικροῦ δέντρου, κουλουριασμένο πάνω σὲ κάποιο χαμπλὸ κλαδί θεόρατης ἀγριοβαλανιδιάς εἶχε ἐπιτεθῆ μόλις εἶδε νὰ περνᾶνε ἀπὸ κάτω του ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα.

Τρεῖς ἢ τέσσερις κολουῖρες τοῦ κρεμασμένου κορμιοῦ του πρόλαβαν νὰ τυλι-

χτούν στο σώμα της άμοιρης κοπέλλας. Μόλις θα τύλιγε γύρω της και το υπόλοιπο κορμί του, τότε θ' άρχιζε το σφίξιμο. Το θανατερό σφίξιμο που θα τσάκιζε τα κόκκαλά της! Πού θα πολτοποιούσε τις σάρκες της!

Ό Ταρζάν τραβάει με θιάσι το μαχαίρι του. Κτυπάει με δύναμη στη θάσι του το κεφάλι του φοβερού φιδιού. Πασχίζει να του τó κόψη!

Μά χαμένος πάει ο κόπος του. Το δερμα του έρπετου θηρίου είναι τόσο κοντρό και γερό που η άσταλένια κοφτερή λάμα του μαχαιριού του δεν καταφέρνει να τó δαμάση. Ό λαιμός του δεν κόβεται με κανέναν τρόπο!

Στό μεταξύ τó φίδι ξεκουλουριάζει βιαστικά τó υπόλοιπο κορμί του από τó κλαδί. Τινάζει τήν ουρά του πρòς τόν άνθρωπο που τó κτυπάει με τó μαχαίρι. Κάνει προσπάθειες να τυλίξη τó υπόλοιπο σώμα του και σ' αυτόν.

Μά κάθε φορά που γίνεται αυτό, εκείνος αποτραβιέται, καταφέροντας να γλυτώνη από τις κουλουρες του. Ταυτόχρονα συνεχίζει και τά κτυπήματα του μαχαιριού του που — όπως είπαμε — τίποτα δεν καταφέρνουν να κάνουν.

Όμως αλλοίμονο!... Ξαφνικά από τά κοντινά θολά νερά τής λίμνης, αναδύεται ένας τεράστιος σέ μέγεθος κροκόδειλος. Προχωρεί άργά, και με άνοικτά τά άπέραντα σαγόνια του, πρòς τούς δυό ανθρώπους και τó φίδι.

Ό Ταρζάν, από τή θέση που βρίσκεται δεν τόν βλέπει. Τόν βλέπει όμως η Ζάμπια που τó πρόσωπό της, αυτή τή στιγμή, έτυχε νάναι γυρισμένο πρòς τήν όχθη τής λίμνης. Και φωνάζει — όπως άκούσαμε — στο σύντροφό της που άγωνίζεται άπεγνωσμένα να τή σώση από τó θανατερό άγκάλιασμα του φιδιού:

— Τó νου σου, Ταρζάσααν!... Τó θειριό τής λίμνης έρχεταιιαι!...

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας, σαστισμένος καθώς είναι στην υπεράνθρωπη προσπάθειά του να κόψη τόν σκληρό σαν σίδερο, λαιμό του φιδιού, ξαφνιάζεται άκούγοντας τις κραυγές τής κοπέλλας που άδιαφορώντας για τόν κίνδυνο τής δικής της ζωής, ζητάει να σώση εκείνον!...

Και, όπως είναι φυσικό, στρέφει άμέσως τó πρόσωπό του — για μία στιγμή μονάχα — πρòς τó σημείο που τουδειχναν τά μάτια τής συντρόφισσάς του.

Ταυτόχρονα γίνεται και τó κακό:

Μεσα σ' αυτή τή «στιγμή» που η προσοχή του δοθηκε στον κροκόδειλο, τó φίδι βρήκε τήν ευκαιρία να κάνει αυτό που μάταια προσπαθούσε πριν λίγο: Με τó τελευταίο μέρος του τόσο εύλύγιστου και σβέλ-

του κορμιού του, καταφέρνει να περάσει και να σφίξη τήν πρώτη κουλούρα του γύρω στα πλατειά στήθεια του Ταρζάν. Κι' άμέσως: μία δεύτερη. Κι' άλλη μια τρίτη.

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας καθηλώνεται τώρα με τά μπράτσα του δεμένα. Άνίκανος πιά ν' αντιδράση στο φρικτό θάνατο που μοιραία περιμένει κι' αυτόν και τή Ζάμπια. Ένώ ο γιγαντόσωμος κροκόδειλος με τις άπέραντες άνοικτές μασέλες του, όλο και κοντοζυγώνει στη θέση που χαροπαλεύουν.

Όμως ο Μπέν Όρβάν, ο παντοδύναμος θεός τής Ζούγκλας, δεν θα τούς άφήση να χαθούνε!

Τήν ίδια στιγμή ξεπετιέται πίσω από τά χαμόκλαδα που παρακολουθούσε κρυμμένος, ο υπέροχος και άτρόμπτος Ζαντόβ. Με δυό — τρία υπεράνθρωπα πηδήματα φθάνει κοντά στο σύμπλεγμα φιδιού και ανθρώπων. Και η σωτήρια δράση του είναι κεραυνοβόλα και καταπληκτική:

Άρπάζει άμέσως τó μαχαίρι που ο άιχμάλωτος στις κουλουρες του φιδιού Ταρζάν έξακολουθεί να κρατά. Τακτοποιεί και σφίγγει τή λαβή στην παλάμη του. Και αντί να συνεχιση και αυτός τις μάταιες προσπάθειες να του κόψη τó λαιμό κάνει κάτι άλλο:

Ζυγίζει άστραπιαία τήν κοφτερή άσταλένια λάμα του μαχαιριού καθώς τó φίδι με άνοικτά τά τρομακτικά σαγόνια τινάζει τó κεφάλι του πρòς αυτόν. Και τó καρφώνει μέσα στο στόμα του. Η αίχμη τής λάμας βρίσκοντας με όρμη στο βάθος του κόβει

Ό σωσίας του Ζαντόβ παλεύει κάτω άγκάλιασμένος μ' ένα γέρικο και ψωραλέο λιοντάρι που δεν έχει ούτε νύχια, ούτε δόντια!

πέρα για πέρα τη σπονδυλική του στήλη. Χαρίζει στο φίδι άκαριαίο κεραυνοβόλο θάνατο!

Ό Ζαντόβ πρέπει να προλάβει να σώσει τους φίλους του και από τον δεύτερο θανατερό κίνδυνο που τους απειλεί.

“Αν ο κροκόδειλος βρισκόταν στο νερό ήξερε πώς θα μπορούσε να τον εξοντώσει. Με μία γρήγορη βουτιά που θα έκανε θα βρισκόταν από κάτω του. Και σβέλος θα τον κτυπούσε με το μαχαίρι στην κοιλιά: Στο ένα δηλαδή από τα δυο έξωτερικά τρωτά σημεία του θωρακισμένου φολιδωτού κορμιού του.

Όμως τώρα που το φοβερό έρπετο σέρνεται στη στεριά, δεν είναι δυνατόν, ό Ζαντόβ να βρεθεί κάτω από την κοιλιά του.

“Ετσι, δεν του μένει πιά, παρά να το σκοτώσει κτυπώντας το στα μάτια! Μά ούτε και αυτό — δυστυχώς — μπορεί να κάνει.

Θαρραλέος ή Τρελλός;

ΜΕ ΜΙΑ γρήγορη εξεταστική ματιά που ρίχνει στη λάμα του μαχαριού που κρατάει, διαπιστώνει πώς είναι κοντή. Με όση δύναμη κι’ αν την καρφώσει στις κόγχες των ματιών του θεριού, ποτέ δεν θα φθάσει ν’ άγγιξει τον εγκέφαλό του για να του χαρίσει το θά-

νατο:

Σφιγγοντας πάντα το μαχαίρι στην παλάμη του, φθάνει μπροστά στο τεράστιο ανοικτό στόμα του κροκόδειλου. Και κάνοντας μία βουτιά πέφτει μέσα σ’ αυτό!

Ταυτόχρονα, και μπουσουλώντας σβέλος, καταφέρνει να περάσει, κάπως στενάχωρα, από τον εύρύχωρο λαιμό του. Και κρατώντας σαν δύτης την αναπνοή του, να εξαφανιστεί ολοκληρωσ μέσα στην άπειρη κοιλιά του έρπετου.

Στο απόλυτα σκοτεινό και άοπνικτικό έσωτερικό του κροκόδειλου, ό Ζαντόβ υπολογίζει με ασύλληπτη ταχύτητα το σημείο που πρέπει να βρίσκεται ή καρδιά του. Και με μία, το ίδιο σβέλτη κίνηση, καρφώνει τη λάμα του μαχαριού του πάνω της.

Τό θηριό σφαδάζει, για λίγες στιγμές, ξερνώντας από τα κλειστά και σφιγμένα τώρα σαγόνια του, αίμα! Τέλος γυρίζοντας ανάσκελα, με την κοιλιά, προς τα επάνω, απομένει ακίνητο, νεκρό!

Ό Ταρζάν και ή Ζάμπα που ελεύθεροι τώρα από τις κουλουρες του σκοτωμένου επίσης φιδιού βρίσκονται σε κακά χάλια κά-

τω, παρακολουθούν με δέος την τρομακτική αυτή σκηνή. Πρώτη φορά αντικρύζουν ένα τέτοιο κατορθώμα στη ζωή τους!

Και να πριν προλάβουν να συνέλθουν από την πρώτη κατάπληξη, μία δεύτερη έρχεται να τους κάνει να τα χάσουν πάλι:

“Η κοιλιά του σκοτωμένου κροκόδειλου σχίζεται από μέσα μ’ ένα μαχαίρι. Και από τό άνοιγμα της ξεπετιέται ολοζώντανος και γερός ό Ζαντόβ. Μονάχα που τό κορμί του είναι κατακόκκινο από τα αίματα του φολιδωτού έρπετου.

Με δυό υπεράνθρωπα πηδήματα ξαναβρίσκεται κοντά στον Ταρζάν και τη Ζάμπα. Τους βοηθάει να σηκωθούν. “Υστερα τρέχει στην όχθη της μεγάλης λίμνης. Βουτάει σβέλος στα θολά νερά της. Ξεπλένει από τα αίματα τό κορμί του. Δεν μένουν πάνω ο’ αυτό παρά οι γρατζουνιές που του είχαν κάνει οι άρκουδες με τα νύχια και τα δόντια τους.

Τέλος κάνει να φύγει...

“Όμως στο μεταξύ ό άρχοντας της Ζούγκλας και ή Έλληνίδα έχουν φθάσει κοντά του. “Η Ζάμπα τον συγκρατεί από τό μπράσο. Κυττάζει εξεταστικά τό πρόσωπο και τό κορμί του.

— Είσαι ό Ζαντόβ, ή ό σωσίας του’ τον ρωτάει χαμένα.

— “Ό,τι να σάς πω, δεν θα με πιστέψετε, της άποκρίνεται.

“Η Ζάμπα που εξακολουθεί να εξετάζει με τα μάτια της τό πρόσωπο και τό κορμί του σωτήρα τους, άποκρίνεται στον άρχοντα της Ζούγκλας:

— Ναί, Ταρζάν! “Αν σκεφτούμε τό θάρρος, την παλληκαριά και τα κατορθώματά του, πρέπει να πιστέψουμε πώς ό άνθρωπος αυτός που στέκει μπροστά μας είναι ό άληθινός Ζαντόβ. “Αν όμως ριζούμε στο κορμί του μία ματιά θα δούμε πώς είναι ό σωσίας του. Γιατί έχει τις γρατζουνιές που έκαναν σ’ εκείνον τ’ άγκάθια καθώς πάλευε προσπαθώντας να ξεφύγει από τ’ άγκάλιασμα του άνήμπορου λιονταριού!

“Ό Ζαντόβ δικαιολογείται:

— Τις γρατζουνιές αυτές μου τις έκαναν τα δόντια του κροκόδειλου καθώς προσπαθούσα να κωθώ μέσα του.

“Η Ζάμπα χαμογελάει θλιμμένα:

— Ναί, μά οι γρατζουνιές σου, αγαπητέ σωσία, είναι παλιές. Τό αίμα έχει ξεραθί πάνω τους. “Αν ήταν από τα δόντια του κροκόδειλου θα αιμορροούσαν άκόμα...

“Ό Ταρζάν φαίνεται να έχει πεισθί για την ύπόστασι: τού μεταλαχρινού νέου:

— Μην έπιμένεις, Ζάμπα. Είναι φανερό πιά πώς πρόκειται για τον πραγματικό Ζαντόβ. Καμμία άμφιβολία δεν υπάρχει.

“Η όμορφη κοπέλλα του άποκρίνεται:

Τὸ φοβερὸ μικρόβιο τῆς Λέπρας

— ΤΟ ΛΕΣ αυτό, Ταρζάν, γιατί δὲν πρόσεξες καὶ κάποιο ἄλλο σημάδι.

— Ποιό;

— Δὲν βλέπεις τὴ στρογγυλὴ μελανιά στὸ ἀριστερὸ του μᾶγουλο; Δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ γροθιά πού εἶς ἔδωσες στὸ σωσία; Ἄρα αὐτὸς εἶναι...

Ὁ Ζαντόβ τὴν κόβει γιὰ νὰ τῆς ἐξη-

γήσει:

— Στὴ βιάσι μου γιὰ νὰ φθάσω ἐδῶ, ἀκούγοντας τὶς σπαρακτικές φωνές σου χτύπησα στὸ πρόσωπό μου στὸ χαμηλὸ κλαδὶ κάποιου δέντρου. Δὲν ξέρω ἂν ἔχω καμμιά μελανιά, ὅπως λές, μὰ νοιώθω νὰ πονᾷ ἀκόμα τὸ ἀριστερὸ μου μᾶγουλο.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σφίγγει τὴν χερί του μελαχροινὸ νέου:

— Σ' εὐχαριστῶ, Ζαντόβ, γιὰ ὅτι ἔκανες γιὰ μένα, τοῦ λέει. Καὶ σὺχώρεσε τὶς ἀμφιβολίες πού εἶχα γιὰ σένα!

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα τὸν τραβᾶνε ἀπὸ τὰ μπράτσα:

— Ἐλα μαζί μας, Ζαντόβ. Πᾶμε στὸν κόκκινο Πύργο τοῦ Λεπρού. Κάτι, φαίνεται, πῶς συμβαίνει ἐκεῖ. Κι' ἂς ἀλλάξουμε κουβέντα. Σίγουρα θὰ σαλέψουν τὰ λογικά μας μ' αὐτὰ πού εἶδαμε καὶ μ' αὐτὰ πού μᾶς λές!

Κι' οἱ τρεῖς μαζί τώρα, ξεκινᾶνε παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορριά...

Ἄλλὰ μὲ τὰ συνταρακτικά αὐτὰ μὰ καὶ κωμικὰ γεγονότα, λίγο ἔλειψε νὰ ξεχάσουμε τὴν Τοίχλ καὶ τὸν Κακαράκ.

Καὶ νά: Τὰ δυὸ παιδιὰ, παρακολουθώντας τοὺς καννίβαλους μὲ τοὺς τρεῖς φορτωμένους ἐλέφαντες φθάνουν ἀθέατοι μέχρι τὸν κόκκινο Πύργο.

Ἔτσι, κρυμμένοι κάπου ἐκεῖ, παρακολουθοῦν τὸ ξεφόρτωμα τοῦ μεγάλου θησαυροῦ. Βλέπουν τοὺς ἀραπάδες νὰ σπάζουν τὶς ἀμπάρες τῆς πόρτας. Νὰ μεταφέρουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Πύργου τ' ἀμέτρητα πολῦτιμα καὶ ἀστραφετὰ πετράδια. Ὑστερα νὰ ξαναμπαρῶνουν τὴν πόρτα παρατώντας ἀπ' ἐξω τὸν φρικτὸ παραμορφωμένον Λεπρό: Τὸν ἀνήμπορο Ραχάν...

Τέλος οἱ καννίβαλοι πηδᾶνε στὶς ράχες τῶν ἐλεφάντων τους. Καὶ φεύγουν ἀνύποπτοι, χωρὶς νὰ φαντάζονται πῶς στὰ μισὰ τοῦ δρόμου — ὅπως εἶδαμε — θάβρισκαν τὸν τραγικὸ θάνατο πού βρῆκαν, θαμμένοι ζωντανοὶ στὸν βαθὺ λάκκο πού εἶχε ἀνοί-

ξει γι' αὐτοὺς ἡ κακούργα μαύρη βασιλισσα!

Ἔτσι, ἐλεύθερα τώρα τὰ δυὸ παιδιὰ καταστρώνουν τὸ σκεδίο δόρσεως:

— Ἐσὺ, Ἐφτάζυμη, λέει ὁ Κακαράκ στὴν Τοίχλ θὰ διπλωρώσης αὐτὸν τόν... «σκωροφαγωμένο» γέρο. Θὰ τοῦ πιάσης τὴν κουβέντα γιὰ νὰ τὸν ἀπασχολῆς. Κι' ἐγὼ θὰ σκαρφαλώσω μὲ τὰ πιθηκάκια μου στὸν Πύργο. Θὰ βρῶ κανένα κρυφὸ πέρασμα γιὰ νὰ βγάλω, λίγα — λίγα, ἐξω τὰ πετράδια τοῦ θησαυροῦ.

— Καλὲ φοβᾶμαι νὰ πάω κοντά του, μουρμουρίζει ἀπρόθυμα ἡ Χοντρή. Πήγαινε πρῶτα ἐσὺ. Κι' ἂν δῶ πῶς δὲν σέ φάη, τότε παγαίνω κι' ἐγὼ νὰ τοῦ πιάσω τὴν κουβέντα.

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ὁ Σουβλερομύτης, ἀγνοώντας τὸν κίνδυνο, τρέχει κοντὰ στὸν λεπρό:

— Γεῖά σου, μπάμπια!, τοῦ κάνει μὲ κέφι. Παρλεβοῦ τὰ κακαράκια γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε;

Ἐκεῖνος σκῶνει τὰ θολὰ μάτια του. Τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Φύγε ἀμέσως, παιδί μου! Φύγε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ!

Στὸ μεταξὺ ξεθαρρεμένη ἡ Τοίχλ φθάνει κι' αὐτὴ κοντὰ στὸ λεπρὸ. Κρατᾷ ἕνα κλαδὶ μὲ πλατειὰ κόκκινα φύλλα γιὰ ὀμπρέλλα τοῦ ἡλίου. Κυττάζει μὲ φρίκη τὸ καταφαγωμένο ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια κορμί του:

— Καλὲ τὰ ποντίκια τοῦ Πύργου σὰς φάγαν ἔτσι; τὸν ρωτᾷ.

Καὶ νομίζοντας πῶς θὰ τὸν ξεγελάσει νὰ τὴ βάλῃ μέσα στὸν πύργο πού θρῖσκεται ὁ θησαυρὸς, τοῦ προτείνει:

— Καλὲ μὲ παίρνει' ἐμένα γιὰ... γάτα; Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχω οὐρά, μὰ τὰ ρημάζω τὰ ποντικάκια!

— Φύγε, παιδί μου!, λέει καὶ σ' αὐτὴν ὁ Λεπρός. Μεγάλῃ συμφορὰ σὰς περιμένει...

Ὁ Ζαντόβ σφίγγοντας τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του κάνει μιὰ βουτιά. Καὶ χώνεται μὲ τὴ θέλησί του μὲς ἀστὸ ἀνοικτὸ στόμα τοῦ κροκόδειλου.

Στό μεταξύ ό Κακαράκ, πατώντας στις πέτρες του πύργου που προεξέχουν, αρχίζει νά σκαρφαλώνη προς τή ψηλά παράθυρά του. Γρήγορα όμως τά παρατάει και πέφτοντας σκάει κάτω σάν καρπούζι.

— Βοήθειαααααα, Χοντρή, φωνάζει. Φέρε ένα κατάπλασμα γιά τόν... ποπό μου!

Τήν ίδια στιγμή φαίνονται από μακριά νά πλησιάζουν τρέχοντας προς τόν κόκκινο Πύργο, ό Ταρζάν, ή Ζάμπα και ό Ζαντόβ.

Ή Τοίχλ παρατάει τόν λεπρό. Τρέχει κοντά στόν Κακαράκ που ξεφωνίζει σάν γουρουνόπουλο που τό σφάζουν. Με τήν πρώτη όμως ματιά που του ρίχνει, απομένει κατάπληκτη:

— Καλέ τί έπαθες, Τζιτζιφιόγκο μου; Καλέ πώς κοκκινοπρασίνισες έτσι;

Ό Σουβλερομύτης παρατάει τά ξεφωνητά. Τήν κυττάζει τό ίδιο κατάπληκτος και αυτός:

— Έγώ μωρέ κοκκινοπρασίνισα, τής κάνει; Ή εσύ πρασινοκοκκίνισες;!

Άλλοίμονο!... Τάμοιρα παιδιά που πλησίασαν τόν λεπρό έχουν άρπάξει τό «θηλυκό» μικρόβιο τής άρρώστειας του. Τό κοκκινοπράσινο χρώμα που πήραν τά πρόσωπα και τά κορμιά τους είναι τό πρώτο σύμπτωμα. Τώρα ή άνιάτη λέπρα θ' άρχισή νά τους χαρίζη τή φρικτή παραμόρφωσι. Και γρήγορα τόν φρικτό της θάνατο!

— Θές νά κολλήσαμε τήν άρρώστεια του «Σκωροφαγωμένου»; κάνει με δέος ό Κακαράκ.

Και τρομοκρατημένα τά δυό παιδιά τό βάζουν στό πόδια. Τρέχουν προς τήν κατεύθυνσι που έρχονται οι δυό άνδρες με τή Ζάμπα. Και γρήγορα φθάνουν κοντά τους. Τους μιλάνε γιά τους άραπάδες και

τους έλέφαντες. Γιά τά πολύτιμα πετράδια του θησαυρού που κουβάλησαν και έκρυψαν μέσα στόν κόκκινο Πύργο.

Μά ό Ταρζάν, ό Ζαντόβ και ή Ζάμπα δέν δίνουν πολλή σημασία στό λόγια τους. Έξετάζουν τόν Κακαράκ και τήν Τοίχλ άνήσχοι γιά τό πρασινοκόκκινο χρώμα τους.

“Ετσι γρήγορα τό φοβερό μικρόβιο μπαί νει μέσα και μέσα σ' αυτούς. Σε λίγο πρασινοκίτρινα γίνονται και τά δικά τους πρόσωπα και κορμιά!

— Τώρα μάλιστα!, κάνει ό Κακαράκ. Τήν «φωνίσαμε» άπαντες. Άειντε, τό λοιπόν, και καλά... κακαρώματα νάχουμε!

Όταν σέ λίγο φθάνει κοντά τους, σέρνοντας τά πόδια του, ό λεπρός Ραχάν, όλοι τους βρίσκονται κάτω και σέ κακά χάλια. Τό «θηλυκό» μικρόβιο τής λέπρας του έχει άρχισή κι' όλας τήν παραμόρφωσί τους.

Ό λεπρός που ξέρει καλά ποιός φρικτός θάνατος τους περιμένει, σπκώνει από κάτω μία μεγάλη θραειά πέτρα.

“Καλύτερα νά τους σκοτώσω συλλογίζεται. “Ετσι κι' άλλοιώς από τό θάνατο δέν γλυτώνουν. “Ας τους γλυτώσω τουλάχιστον από τό μαρτύριο!

Και τήν άνασπώνει πρώτα πάνω από τό κεφάλι του άνήμπορου Ζαντόβ.

Μά νά: Τήν ίδια στιγμή άγρια τρομακτικά ούρλιαχτά άντηκοϋν.

Οί δυό προϊστορικοί άνθρωποι, ό Μπούκ και ή Κράν, που παρακολουθοϋσαν τόν σωτήρα τους Ζαντόβ, ξεπετιώνται πίσω από κάποιον μεγάλο και πυκνό θάμνο. Τρέχουν με κατεύθυνσι προς τόν λεπρό, άνεμίζοντας τά φοβερά πέτρινα τσεκούρια τους.

Τ Ε Λ Ο Σ

Άποκλειστικότης:

Γενικά Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Προλάβετε όλοι νά προμηθευθήτε τήν ερχόμενη Τρίτη τό καταπληκτικότερο τεϋχος του θρυλικού περιοδικού «ΖΟΥΓΚΛΑ» που έχει τόν τίτλο:

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΤΟΙ ΜΕ ΦΡΑΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΚΛ

Είναι ή πιό παράξενη περιπέτεια Ζούγκλας απ' όσες έχουν γραφή και κυκλοφορήσει στήν Έλλάδα:

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ:

“Όλοι και όλες θα δοκιμάσετε μία μεγάλη έκπληξι — άπόλαυσι διαβάζοντας τήν περιπέτεια:

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΤΟΙ ΜΕ ΦΡΑΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΚΛ

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 21 ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Έμβάσματα - έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Έπεύθυνος σύμφωνως τώ νόμο: Στ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σύμνη.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΟ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

νες απ' τόν αντίλαλο τών βράχων τής σπηλιάς! "Όσο για τὰ δύο... κολασμένα πτώματα πού είδατε, ήταν δύο φουκαράδες Ινδιάνοι, πού πέθαναν απ' τή δουλειά και τὸ μαστίγιο. Τους έντυσαν με τὰ ρούχα τών "Όλεμπυ, τούς ξερόψησαν στή φωτιά μαζί με τ' ἄλογα τους κι' όταν ξύλιασαν ὕστερα ἀπὸ ὧρες, τούς ἔστησαν κοντὰ στὸν καταρράκτη, γιὰ νὰ σὰς τρομοκρατήσουν. Εὐτυχῶς πού ἔμειναν σὸ μὲτωπό τους κατὶ λευκὰ σημάδια, ἀπὸ τὶς ἀνεξίτηλες βαφές τών ἐρυθροδέρμων κι' ἔτσι κατάλαβα τὴν ἀπάτη!

Καὶ τὴν ὥρα πού λέει αὐτὰ ὁ Τιμ Ντόναχιου, μέσ' ἀπὸ τὰ σπλάχνα τής γῆς ἀνεβαίνουν ἕνας - ἕνας, σὰν ἀληθινοί, φτωχοὶ διαβόλοι, οἱ βασανισμένοι Ινδιάνοι, με ἐπικεφαλῆς τὸν πανευτυχεὶ Τιν-Τιν. Ἀνεβάζουν καὶ μερικὸς λευκοὺς, δεμένους χειρσπόδρα. "Όλοι ὀλόγυρα ἔχουν ἀπομεινέ ἀναυδοί. Εἶναι τόσο ἀπότομα ὅλ' αὐτὰ, πού ἀκόμα δὲν ἔχουν σκεφθῆ οὔτε νὰ θυμώσουν καὶ νὰ ριχτοῦν ἐπάνω στὸν ψευτο-τρελλό, γιὰ νὰ πάρουν ἐκδίκησι. Κι' ἐκείνος δὲν ἀφήνει τὴν εὐκαιρία καὶ ἐπιωφελεῖται τῆς γενικῆς σασισημάρας. Μὲ μιὰ κίνηση λυσασσμένου θηρίου, πηδάει κοντὰ στὸν Τιμ καὶ τραβῆει τὰ δύο ἀστραφτερά κόλτ ἀπὸ τὶς θῆκες τους. Τὰ στρέφει καταπάνω του μανιασμένος.

—'Εσύ μου κατέστρεψες τὰ σχέδιά μου, μυδιά-ρικο!, γυμλλίζει τρέμοντα. Δὲν θὰ ζήσης ὡμα, γιὰ νὰ χαρῆς τὴ νίκη σου!

Δυὸ ἀπάνωτο πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν τὴν ἴδια στιγμή κι' ὁ Μάτ "Όλεμπυ κατακυλάει κεραυνοβλημένος στή γῆ.

Ὁ μικρὸς κάου-μπύ στρέφει κατὰπληκτος τὸ βλέμμα καὶ βλέπει τὸν Τζον Σέλμπυ μὲ δυὸ πιστότραφα, πού ἀχνίζου ἀκόμα, στὰ χέρια του. Τὸ πρόσωπό του εἶναι τρομερὰ λυπημένο.

—Τὸν ἀγαποῦσα πάρα πολύ!, μουρμουρίζει. Μποροῦσα νὰ δώσω καὶ τὴ ζωὴ μου γι' αὐτόν!... Κι' ὁμως... "Ἐπρεπε νὰ τὸ κάνω, γιὰτὶ ἦταν ἕνα τέρας! Ποτέ δὲν θὰ τὸ πίστευσα!

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ παίρνει χαρούμενο τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὁ Ράφφ Ράντερ πού ἦταν πρῶτος, μένει πῶρα τελευταῖος.

—Δὲν θάρθετε μαζί μας; ρωτᾷει τὸν Τιμ Ντόναχιου.

—"Όχι, ἀποκρίνεται αὐτός. Τούτη τὴ φορά θὰ φύγομε στ' ἀλήθεια! Μᾶς περιμένει μιὰ ἄλλη ἀποστολή, κύριε Ράντερ καὶ ἤδη ἀργοπόρησα γιὰ χόρσι σας.

—Δοξάζω τὸν Θεὸ πού σ' ἔστειλε στὸ Ἄλαμος!, λέει ἐκείνος μ' εὐγνωμοσύνη.

—Δὲν μ' ἔστειλε ὁ Θεός! "Ἐσεῖς ὁ ἴδιος με φωνάζατε!, ἀπαντᾷ χαμογελώντας ὁ μικρὸς κάου-μπύ.

—'Εγώ! Δὲν καταλαβαίνω τίποτα!

—Κι' ὁμως... "Όταν ἀρχίσανε ν' ἀκούγονται αὐτὲς οἱ ἀνατριχιαστικὲς φωνές, στείλατε ἕνα γράμμα στὴν Οὐάσιγκτων καὶ ζητήσατε ἕναν «ραϊντζερ»!

—Ραϊντζερ!... Ναι! Μά... 'Ἐσύ!! "Ἐνα παιδί δεκαεφτά χρονῶν!... Ἀδύνατον!

Ὁ Τιμ βγάζει με τρόπο ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ χρυσὴ πλοκέττα σὲ σχῆμα ἀστρου καὶ τοῦ τὴ δείχνει. Ὁ Ράντερ ἀπομεινέ με γουρλωμένα μάτια κι' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ πῶς ἕνας δεκαεφτάρης κάου-μπύ, μπορεῖ νὰ εἶναι «Ραϊντζερ», δηλαδὴ ἀνώτερος κι' ἀπὸ «σερίφη» κι' ἀπὸ «μάρσαλ»!

Μά, ὅταν στρέφῃ νὰ πῆ κάτι, νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἐκείνος βρίσκειτα κιόλας μακριά. Καλπάζει ἐπάνω στὸ ἄλογό του, πλάι στὸν Τιν-Τιν. Κι, ἐνῶ ὁ Ινδιάνικος χαιρετᾷ με τὸ χέρι τούς ἀν-

τρεις τῆς φυλῆς του, ἡ καθάρια φωνὴ τοῦ Τιμ Ντόναχιου ἀντηχεῖ ὅλο καὶ πιὸ μακρυνή, στὴν ἀνοιχτὴ κοιλάδα:

«Μεγάλη καὶ ἄγρια εἶναι ἡ Δύσι. Γιὰ νὰ τὴν περάσης πέρα-πέρα, θές μιὰ ὀλόκληρη ζωή...»

Β' ΜΕΡΟΣ

"Ἐλ Τίγκρε

ΜΙΑ ἄμαξα σκοιμπανεβάζει δυνατὰ, ἀνεβοκατεβαίνοντας τούς ἀμμόλοφους τῆς ἐρήμου τοῦ Σιαντάγκο.

Μόνοι ἐπιβάτες τῆς εἶναι ἕνας γερο-ἀμαξᾶς καὶ, καθισμένη δίπλα του, μιὰ ὁμορφὴ μελαχροινὴ ἀμαζόνα. Ξαφνικά, ἀντηχοῦν δυνατοὶ κρότοι. Καὶ ἀμέσως ἔπειτα κατὶ σὰν σμᾶρι ἀπὸ μέλισσες βουίζει στ' αὐτιά τους.

Ὁ ἀμαξᾶς ἀσπρίζει. Τὰ μάτια του μεγαλώνουν ἀπὸ τὸν τρόμο.

—Σκύψτε, σενοριῖτα Λολίτα, φωνάζει.

Καὶ ταυτοχρόνα μαστιγώνει με δύναμη τὰ δυὸ ἄλογα τῆς ἀμαξας.

Κι' ἄλλοι κρότοι ἀντηχοῦν κι' ἄλλες μέλισσες βουίζουν στὸν ἄερα.

Πίσω τους τρέχουν ἕξη καβαλλάρηδες, πού πυροβολοῦν ὀλένα. "Ἐχουν φανερωθῆ ἔντελως ξαφνικά, σὰν νὰ τούς ἔβρασε ἡ ἴδια ἡ ἐρημος. Καί, καθὼς οἱ βερεῖς ῥόδες τῆς ἀμαξας χώνονται βαρεῖα στὴν ἄμμο, οἱ διώκτες τους τούς πλησιάζουν συνεχῶς.

Ἡ Λολίτα, ὡστόσο, δὲν φαίνεται νὰ φοβάται. Τραβᾷει τὸ ἐξάσφαίρο, πού κρέμεται στὴ ζώνη της. Βγάζει τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὰ πλάι τῆς καρότσας καὶ σημαδεύει τὸν καβαλλάρη τοῦχεϊ πλησιάζει πιὸ πολύ. Πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἡ σφαῖρα τῆς ὁμας ἀποτοχεῖ κί μόνο πού ὁ πυροβολισμὸς ἐξοργιώνει τούς διώκτες τους.

—Σκοτώστε τους!, οὐρλιάζει μιὰ τρομερὴ φωνή. Σκοτώστε τους ὅλους!

Χαλάζι πέφτουν τῶρα οἱ σφαῖρες γύρω τους.

Ὁ ἀμαξᾶς βγάζει μιὰ φωνὴ πόνου. Μιὰ σφαῖρα τοῦχεϊ τρυπήσει τὸν ἀριστερὸ ὄμο. Παρ' ὅλ' αὐτὰ σφίγγει τὰ δόντια καὶ συνεχίζει νὰ μαστιγώνῃ τ' ἄλογα με τ' ἄλλο χέρι.

Ἡ Λολίτα, τοῦχεϊ κρυφτὴ προσωρινά, ξεμυτίζει πάλι τὸ κεφάλι καὶ πυροβολεῖ τὸν καβαλλάρη, πού ἔχει ζωγίως ἀκόμα πιὸ πολύ. Τούτη τὴ φορά ἡ σφαῖρα τῆς τὸν βρίσκει κατὰστῆθα. Βγάζει μιὰ ἀνατριχιαστικὴ κραυγὴ πόνου καὶ σωριάζεται ἀπὸ τὸ ἄλλο γοῦ.

Καινούργιες ὁμοτροπὲς ἀκολουθοῦν τὴν πῶσι του καὶ νέα, ἀπαίσια οὐρλιαχτὰ μανίας.

Ὁ ἀμαξᾶς ἀφήνει τὸ μαστίγιο. Γεμάτος ἀποφασιστικότητα ξεκρεμάει μιὰ κασαμπίνα ἀπὸ δίπλα του. Σηκώνεται πάνω στὴ θέσι του καὶ στρέφει πρὸς τὰ πίσω. Ἀρχίζει νὰ ρίχνει συνεχῶς.

"Ἐνας καβαλλάρης πέφτει βλαστημώτας ἄγρια. Καὶ δεύτερος τὸν ἀκολουθεῖ γρηγορᾶ. Ξαφνικά ὁμας ὀμαξᾶς βγάζει μιὰ τρομερὴ φωνὴ πού κέβεται σχεδὸ ὀνίσως. Μιὰ σφαῖρα τὸν ἔχει βρῆ σὸ μὲτωπό. Τὸ ὄπλο ξεφεύγει ἀπ' τὰ χεῖρα του κι' ὁ ἴδιος σωριάζεται βαρὺς στὴν ἄμμο.

Η ΛΟΛΙΤΑ γλωμιάζει γιὰτὶ καταλαβαίνει πῶς εἶναι γαιμένη. Οἱ τρεῖς δολοφόνου πού ἔχουν ἀπομεινέ ζωντανοί, πλησιάζουν ὀλένα, με μεγάλη γρηγορόδα. Ὡστόσο δὲν τὰ χάνει ἡ γενναία κοπέλλα. Τὰ ὁμορφα μάτια της, πετοῦν ὑπέροχες ἀστραπὲς θυμοῦ. Γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα ξεμυτίζει τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ πλάι τῆς καρότσας κι' ἀδειάζει τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ της ἐπάνω στούς διώκτες της. "Ἐνας γκρᾶμίζεται πάλι ἀπ' τὸ ἄλλο γοῦ, πού σκοντάβει καὶ σωριάζεται κι' ἐκεῖνο στὴν ἄμμο.

■ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TADZAN

© 1977 G. L. RANDOY